

ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ

(Τῇ Τετάρτῃ τῆς Ε'. ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν ψάλλεται ὁ Μέγας Κανών).

Μικρὸν Ἀπόδειπνον. Ἀρχὴ μέχρι τοῦ «Ἄξιόν ἐστι...». ... (Σελίς 204-212).

Πρὸ ἐκάστου τροπαρίου, στίχος:

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ωιδὴ Α'.

«Βοηθός καὶ σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς).

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν, ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνηδίᾳ; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφρσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχὴ, σὺν τῇ σαρκί σου τῶ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῶ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας ἑμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.

Οἴμοι τάλαινα ψυχὴ! τί ὠμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἄντι Εὐᾷς αἰσθητῆς, ἡ νοητῆ μοι κατέστη Εὐᾷ,

ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ

(Τὴν Τετάρτῃ τῆς Ε'. ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν ψάλλεται ὁ Μέγας Κανόνας).

Μικρὸ Ἀπόδειπνο. Ἀρχὴ μέχρι τοῦ «Ἄξιόν ἐστι...». (Σελίδα 204-212).

Πρὶν ἀπὸ κάθε τροπάριου, στίχος:

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, ἐλέησέ με.

Ωιδὴ Α'.

Βοηθός καὶ σκεπαστής ἔγινε γιὰ τὴν σωτηρία μου· αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω· εἶναι Θεός τοῦ Πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. (Δίς).

Ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσω, νὰ θρηνηῶ τίς πράξεις τῆς ἀθλίας ζωῆς μου; Ποιὰ ἀρχὴ νὰ βάλω, Χριστέ, στὸν τωρινό μου θρηνο; Ἀλλὰ ὡς εὐσπλαγχνος, δός μου συγχώρηση τῶν σφαλμάτων.

Ἔλα, ταλαίπωρη ψυχὴ, μαζί μέ τό σῶμα σου ἐξομολογήσου στὸν Κτίστη τῶν πάντων· καὶ κάνε ἀποχή στό ἐξῆς ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἀπαρρισκεψία σου· καὶ πρόσφερε στὸν Θεό δάκρυα μέ μετάνοια.

Ἀφοῦ ἐζήλεψα τὸν πρωτόπλατο Ἀδάμ καὶ τόν μιμήθηκα στήν παραβάση, ἀντιλήφθηκα ὅτι ὁ ἴδιος ἀπογυμνώθηκα ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀπὸ τὴν αἰώνια βασιλικὴ ἀπόλαυση, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου.

Ἄλλοίμοιο ταλαίπωρη ψυχὴ! Γιατί ὀμοιώθηκες μέ τὴν πρώτη Εὐᾷ; Διότι εἶδες μέ ἐμπάθεια, καὶ πληγώθηκες πικρά, καὶ ἄγγιξες τό δένδρο, καὶ γεύθηκες ἀπερίσκεπτα τὴν παράλογη τροφή.

Ἄντι τῆς αἰσθητῆς Εὐᾷς ἔγινε γιὰ μένα Εὐᾷ ὁ ἐμπαθῆς

ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθῆς λογισμός, δεικνύς τὰ ἡδέα καὶ χορτάζων με ἀεὶ, τῆς ἰοβόλου βρώσεως.

Ἐπαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξερρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολήν ὁ Ἀδάμ, ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντός τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τὴν τοῦ Κάϊν ὑπελθῶν, μαιφονίαν τῆ προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῇ τοῦ Ἄβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοιώθην δικαιοσύνη, δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθάραν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία, τῶ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστᾶ, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτὰ, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἐξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρτίας ἅς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ σαρκός τὰς πληγὰς, ἅς ἐνδον ἐχθροὶ μαιφόνους Λογισμοῖς ληστεύσαντες ἐπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἥμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

λογισμός πού ὑπάρχει στό σῶμα μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ὑποδεικνύει τὰ εὐχάριστα, καί μέ τροφοδοτεῖ διαρκῶς μέ τή δηλητηριασμένη τροφή.

Ἐπάξια ὁ Ἀδάμ ἀπομακρύνθηκε ἀπό τόν παράδεισο, ἐπειδὴ δέν φύλαξε μία ἐντολή σου, Σωτήρα· Καί τί θά πάθω ἐγώ, πού παραμελῶ πάντοτε τὰ λόγια σου, πού δίνουν ζωή;

Ἀφοῦ μιμήθηκα κατὰ τὴν προαίρεσή μου τή δολοφονία τοῦ Κάϊν, ἔγινα φονιάς τῆς συνειδήσεως τῆς ψυχῆς, διότι ζωντάνεψα τό σῶμα μου καὶ θανάτωσα τή συνείδησή μου μέ τίς πονηρές μου πράξεις.

Δέν μιμήθηκα, Ἰησοῦ, τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἄβελ· δέν πρόσφερα ποτέ δῶρα καθάρᾳ, οὔτε πράξεις θεάρεστες, οὔτε θυσία εὐπρόσδεκτη, οὔτε ζωὴ ἄψογη.

Ὅπως ὁ Κάϊν καὶ ἐμεῖς, ἀθλία ψυχὴ, πρὸς τόν Κτίστη τῶν πάντων ἐνεργούσαμε πράξεις ρυπαρές (ἀκάθαρτες), καὶ θυσία ἄξια κατηγορίας, καὶ ἄχρηστο βίο (ζωή) μαζί· γι' αὐτό καὶ καταδικασθήκαμε.

Ἐσύ ὁ Κεραμοποιός (ὁ Θεός), ἀφοῦ ἔπλασες ἐμένα τὸν πηλό σέ πλάσμα ἐπιδεικτικό γιὰ ζωὴ, ἔβαλες μέσα μου σῶμα καὶ κόκκαλα, καὶ πνοή καὶ ζωή. Ἀλλά Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Ποιητής, ὁ Λυτρωτής, ὁ Κριτής μου, δέξου με μετανοημένο.

Σοῦ ἀναγγέλλω, Σωτήρα, τίς ἀμαρτίες, πού ἔπραξα, καὶ τίς πληγές τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τίς ὁποῖες ἔβαλαν μέσα μου ἐχθροὶ πού μέ λήστεψαν μέ δολοφονικούς λογισμούς.

Ἄν καὶ ἀμάρτησα, Σωτήρα, ὁμως γνωρίζω, ὅτι εἶσαι φιλόανθρωπος· χτυπᾷς μέ συμπάθεια, καὶ σπλαχνίζεσαι θερμά· μέ βλέπεις νά δακρῶζω, καὶ τρέχεις ὡς Πατέρας, καὶ μέ καλεῖς πίσω, ἐμένα τὸν ἄσωτο.

Ἐρριμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἄν ἐν τῷ γήρει, μὴ με ἀπορρίψῃς εἰς Ἄιδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Ὁ ληστὰς περιπεσὼν, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου, ὅπως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτιμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων, ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτήρ, ἰάτρευσον.

Ἰερεὺς με προϊδὼν, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευΐτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν, ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἴκτειρον.

Ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων πάντων τὰς ἁμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ βδελύξῃ με Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σοῦ προσώπου, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Τὰ ἐκούσια Σωτήρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταισμάτά μου, καὶ τὰ φανερά, καὶ κρυπτά καὶ γνωστά, καὶ ἄγνωστα πάντα, συγχωρήσας ὡς Θεός, ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Ἐκ νεότητος, Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου

Ὅπως εἶμαι ριγμένος, Σωτήρα, μπροστά στίς πύλες σου, ἀκόμη καὶ τώρα στά γηρατεία, μὴ μέ ἀπορρίψῃς στό χάος τοῦ ἄδη· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους ὡς φιλόανθρωπος, δός μου συγχώρηση τῶν παραπτωμάτων.

Ἐγὼ εἶμαι αὐτός πού ἔπῃσα στά χέρια τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου· εἶμαι ὀλόκληρος τώρα τραυματισμένος ἀπ' αὐτούς· εἶμαι γεμάτος ἀπὸ πληγές. Ἀλλά ἔλα Ἐσύ ὁ ἴδιος, Χριστέ Σωτήρα, ἔλα καὶ γιάτρεψέ με.

Ὁ ἱερέας, ἀφοῦ μέ εἶδε πρῶτος, προσπέρασε, καὶ ὁ Λευΐτης, βλέποντάς με μέσα στή συμφορὰ μέ παράβλεψε, καὶ μέ ἄφησε γυμνό· ἀλλὰ Ἐσύ, ὁ Χριστός πού ἀνέτειλες ἀπὸ τῆς Μαρίας, ἔλα καὶ σπλαχνίσου με.

Ἐσύ ὁ Ἀμνός (τό ἀρνί) τοῦ Θεοῦ πού σηκώνεις τίς ἁμαρτίες ὅλων, πᾶρε ἀπὸ ἐμένα τῆ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανύξεως.

Εἶναι καιρὸς μετανοίας, καὶ πλησιάζω σ' ἐσένα τὸν Πλαστουργό μου· Πᾶρε ἀπὸ μένα τῆ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου ἄφεση τῶν παραπτωμάτων.

Μὴ μέ σιχαθεῖς, Σωτήρα, μὴ μέ ἀπορρίψῃς ἀπὸ τό πρόσωπό σου, πᾶρε ἀπὸ ἐμένα τῆ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου ἄφεση τῶν παραπτωμάτων.

Τὰ θεληματικά, καὶ τὰ ἀθέλητα σφάλματά μου, Σωτήρα, καὶ τὰ φανερά, καὶ τὰ κρυφά, καὶ τὰ γνωστά, καὶ τὰ ἄγνωστα ὅλα, ἀφοῦ τὰ συγχωρήσεις ὡς Θεός, σπλαχνίσου καὶ σῶσε με.

Απὸ τῆ νεότητά μου, Σωτήρα, ἀπώθησα τίς ἐντολές σου,

παρωθησάμην, ὄλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν,
παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ, κὰν ἐν
τῷ τέλει, σῶσόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ
ἀμαρτία, ἔρημός εἰμι ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων
δὲ κράζω, ὁ Πατήρ οἰκτιρῶν, προφθάσας σύ με
οἴκτειρον.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ. Ημάρτηκά σοι, ἰλάσθητί
μοι, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς
ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός δάκρυα κα-
τανύξεως.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ
πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς,
ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά,
σῶσόν με Παντοδύναμε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἄνωθεν
προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν
σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ
τερπνά, Μαρία, κατορθώματα.

Ἐποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις, τούτῳ
προσηλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὀρμάς,
λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν
κατορθώσασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥῦσαι παθῶν
ἀτίμων, καὶ τῆς βασιλείας, νῦν Χριστοῦ
κοινωνούς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε
κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

πέρασά ὅλη τὴ ζωὴ μου μένοντας ὑποδουλωμένος στὰ πάθη,
μέ ἀμέλεια, μέ ραθυμία (ὀκηνηρία)· γι' αὐτὸ φωνάζω, Σωτήρα·
ἔστω καὶ στὸ τέλος σῶσε με.

Ἀφοῦ κατανάλωσα τὴν περιουσία τῆς ψυχῆς στίς
ἀσωτίες, εἶμαι ἔρημος ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀρετές, καὶ πεινασμένος
κράζω· Ἐσύ ὁ Πατέρας τῆς εὐσπλαχνίας πρόφθασε καὶ
σπλαχνίσου με.

Πέφτω στὰ πόδια σου, Ἰησοῦ· ἀμάρτησα σ' ἐσένα, συγ-
χώρησέ με, πᾶρε ἀπὸ μένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἀμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ μπεῖς σέ δίκη μ' ἐμένα παρουσιάζοντας αὐτὰ πού
ἔπρεπε νά πράξω, ἀπαιτώντας τοὺς λόγους (τίς αἰτίες) καὶ τὰ
κίνητρα τῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλά μέ τὴν εὐσπλαχνία σου, παρα-
βλέποντας τὰ κακά σῶσε με, Παντοδύναμε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Δίνε μοι τὴ δική σου φωτεινὴ χάρη, πού προέρχεται ἀπὸ
θεϊκὴ φροντίδα, ἀπὸ ψηλά, νά ξεφύγω ἀπὸ τό σκοτάδι τῶν
παθῶν, καὶ νά ὑμνήσω πρόθυμα, Μαρία, τὰ λαμπρὰ κατορ-
θώματα τῆς ζωῆς σου.

Ἀφοῦ ὑπάκουσες στοὺς θεϊκοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ,
ἦλθες κοντά του, ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τίς ἀκάθεκτες
(ἀσυγκράτητες) ὀρμές τῶν ἡδονῶν, καὶ μέ εὐλάβεια, ἐσύ κα-
τόρθωσες ὅλες τίς ἀρετές ὡς μία.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Μέ τίς ἰκεσίες σου, Ἀνδρέα, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὰ πάθη
τῆς ἀτιμίας, καὶ ἀνάδειξε, σέ παρακαλοῦμε, ἔνδοξε, συμμε-
τόχους τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὺς πού μέ πίστη καὶ πόθο σέ
ἀνυμνοῦν.

<p>Δόξα...</p> <p>Ἵπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.</p> <p>Ωιδὴ Β'.</p> <p>«Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα».</p> <p>Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω, γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῶ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.</p> <p>Πρόσχεσ μοι, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ἰλέψ ὄμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.</p> <p>Ἡμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σῶτερ τὸ ποίημά σου.</p> <p>Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κἀμοί, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.</p> <p>Δάκρυα, ὡς ἡ πόρνη, οἰκτίριστον, προβάλλομαί σοι, Χριστέ· Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ, τῆ εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.</p> <p>Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἦν</p>		<p>Δόξα ...</p> <p>Ἵπερφυσικὴ Τριάδα, πού σέ προσκυνοῦμε ὡς Μονάδα, πᾶρε ἀπὸ ἐμένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανύξεως.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε ἡ ἐλπίδα καὶ προστασία, αὐτῶν πού σέ ὑμνοῦν, πᾶρε ἀπὸ ἐμένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Κυρία ἀγνή δέξου με μετανοημένο.</p> <p>Ωιδὴ Β'.</p> <p>Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ θά μιλήσω, καὶ θά ἀνυμνήσω τὸν Χριστό πού ἦλθε ἀνάμεσά μας ἀπὸ Παρθένο μέ σάρκα.</p> <p>Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ θά μιλήσω γῆ, ἄκουε καλά τὴ φωνή πού μετανοεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν ὑμνεῖ.</p> <p>Πρόσεξέ με, Θεέ μου, ὡς εὐσπλαχνος, μέ τό σπλαχνικό μάτι σου, καὶ δέξου τὴ θερμὴ μου ἐξομολόγησι.</p> <p>Ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μόνος ἐγὼ ἀμάρτησα ἐνώπιόν σου· ἀλλὰ σπλαχνίσου, ὡς Θεός, Σωτὴρα τό πλάσμα σου.</p> <p>Ζάλη τῶν κακῶν μέ περισφίγγει· ἀλλὰ μέ μιά σπλαχνικὴ μεταβολὴ ἄπλωσε καὶ σ' ἐμένα τό χεῖρι ὅπως στὸν Πέτρο.</p> <p>Δάκρυα, ὅπως ἡ πόρνη, εὐσπλαχνε, χύνω μπροστά σου, Χριστέ· συγχώρησέ με, Σωτὴρα, μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Ἀμαύρωσα (μουντζούρωσα) τὴν ὠραιότητα τῆς ψυχῆς μου μέ τίς ἡδονές τῶν παθῶν, καὶ ἔκανα ὅλο τό νοῦ μου χῶμα ὀλοκληρωτικά.</p> <p>Ξέσχισα τὴ στολή μου τὴν πρώτη, τὴν ὁποία ὕφανε γιὰ</p>
--	--	---

ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστοουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός

Ἐνδέδυμαι, διερρηγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφρις τῆ συμβουλή, καὶ καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ἐτέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Κατέρραψε τούς δερματίνους χιτῶνας ἡ ἁμαρτία κάμοι γυμνώσασά με τῆς πρίν θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχυρῶς, τῆ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτήρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἐπέπεσα, τῆ τῶν παθῶν ἀλγηδόνη, καὶ τῆ ἐνύλῳ φθορᾷ, καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει

μένα ὁ Πλαστοουργὸς ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι πεσμένος γυμνός.

Εἶμαι ντυμένος μὲ ξεσχισμένο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖο μοῦ ὕφανε ὁ διάβολος μὲ τὴν κακὴ του συμβουλή, καὶ εἶμαι ντροπιασμένος.

Ἐρριξα βλέμμα στὴν ὠραιότητα τοῦ φυτοῦ καὶ ἐξαπατήθηκα κατὰ τὸ νοῦ, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι πεσμένος γυμνός καὶ καταντροπιασμένος.

Ἐκτιζαν στά νῶτα μου (στὴ ράχη μου) ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν κάνοντας παρατεταμένη ἐναντίον μου τὴν ἀνομία τους.

Ἐχασα τὸ κάλλος πού εἶχα ὡς πρωτόπλατος καὶ τὴν ὠραιότητά μου, καὶ τώρα εἶμαι πεσμένος γυμνός καὶ καταντροπιασμένος.

Ἐρραψε καὶ σ' ἐμένα ἡ ἁμαρτία τὸ δερμάτινο ἔνδυμα (τὸ φθαρτὸ σῶμα), ἀφοῦ μὲ γύμνωσε ἀπὸ τὴν προηγούμενη στολή, τὴν ὑφασμένη ἀπὸ τὸν Θεό.

Εἶμαι ντυμένος μὲ τὸ στολισμὸ τῆς ντροπῆς, ὅπως τὰ φύλλα τῆς συκῆς, ὡς τιμωρία γιὰ τὰ δικά μου θεληματικά πάθη.

Εἶμαι στολισμένος μὲ κηλιδωμένο ἔνδυμα, καὶ αἱματωμένο κατὰ τρόπο αἰσχυρὸ ἀπὸ τὴ ρεῦση τῆς ὑποταγμένης στά πάθη καὶ φιληδόνης ζωῆς.

Κηλίδωσα τὸ χιτῶνα τοῦ σώματός μου, καὶ καταλέρωσα, Σωτήρα, «τὸ κατ' εἰκόνα» (τὰ χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός), «καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (τὸν προσορισμὸ μας, νά γίνουμε ὅμοιοι μὲ τὸν Θεό).

Ἐπεσα στὴν τάλαιπωρία τῶν παθῶν καὶ στὴν ὑλικὴ φθορά. Καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὁ ἐχθρός μὲ καταπιέζει.

με.

Φιλόυλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περιέκειμαι.

Ἐκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῆ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, ποικίλη περιβολῆ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνης.

Μορφώσας μοι, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνας τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἠμάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ὡς μύρον δέχου, Σωτήρ, κἀμοῦ τὰ δάκρυα.

Ὡλίσθησα, ὡς ὁ Δαυῖδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι, ἀλλ' ἀποπλύναις κἀμέ, Σωτήρ τοῖς δάκρυσί μου.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι· Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἤμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν, αὐτὸς μοι ταῦτα Σωτήρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε,

Ἐπειδὴ προτίμησα τὴ ζωὴν ποὺ ἀγαπᾶ τὴν ὕλη καὶ τὰ κτήματα, ἀπὸ τὴν ἀκτημοσύνη, τώρα φορῶ γύρω ἀπὸ τὸ λαίμωμό μου τὰ βαριά δεσμά ὡς θηλειά.

Στόλισα τὸ ἄγαλμα τοῦ σώματός μου μὲ τὴν πολύχρωμη στολὴ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, καὶ καταδικάζομαι.

Φρόντισα μὲ ἐπιμέλεια μόνο γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ὁμορφιά, παραβλέποντας τὴν ἐσωτερικὴ σκηνὴ (κατοικία τοῦ Θεοῦ), ποὺ εἶναι πλασμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ «κατ' εἰκόνα» του.

Ἀφοῦ πῆρα ὡς μορφὴ τὴν ἀσχήμια τῶν παθῶν μὲ τίς φιληδόνες ὀρμές, κακοποίησα τὴν ὠραιότητα τοῦ νοῦ μου.

Μόλυνα τὴν ὠραιότητα τῆς προηγούμενης εἰκόνας, Σωτήρα, μὲ τὰ πάθη· ἀλλὰ ἀναζητήσέ με καὶ βρές με, ὅπως κάποτε τὴ χαμένη δραχμὴ.

Ἀμάρτησα ὅπως ἡ πόρνη, σοῦ φωνάζω, ἐγὼ μόνος ἀμάρτησα σ' ἐσένα· δέξου ὡς μύρο, Σωτήρα, καὶ τὰ δικά μου δάκρυα.

Γλίστησα, ὅπως ὁ Δαυῖδ στὴν ἀκολασία καὶ εἶμαι βυθισμένος στὸ βοῦρκο· ἀλλὰ μακάρι νὰ πλύνεις κι ἐμένα, Σωτήρα, μὲ τὰ δάκρυά μου.

Συγχώρησέ με, σοῦ φωνάζω, ὅπως ὁ Τελώνης· Σωτήρα, συγχώρησέ με· διότι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ δὲν ἀμάρτησε ἐνώπιόν σου, ὅπως ἐγώ..

Οὔτε δάκρυα, οὔτε μετάνοια ἔχω, οὔτε κατάνυξη· Ἐσὺ ὁ ἴδιος, Σωτήρα, ὡς Θεὸς δώρισέ μου τα αὐτά.

Μὴ μοῦ κλείσεις τότε (στὴν κρίση) τὴ θύρα σου, Κύριε,

Κύριε, ἀλλ' ἄνοιξόν μοι αὐτὴν μετανοοῦντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι, σὺ ἀνακαλέσαι με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς· Κύριε σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμὸς ἄλλος.

«Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ὁ Μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυΐ τῇ ἐμῇ».

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ἐνωτίζου, ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος, καὶ ἀποσπᾶσθητι τῆς πρώην ἁμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνι ὁμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχὴ; οἶμοι τῷ πρώτῳ Κάιν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείναςα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὦ ψυχὴ, τῷ Σῆθ οὐχ ὁμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε, ἀλλ' ὄφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς

Κύριε· Ἀλλὰ ἄνοιξέ μου την, τώρα πού μετανοῶ μπροστά σου.

Φιλάνθρωπε, πού θέλεις ὅλοι νά σωθοῦν, Ἐσύ ἀνακάλεσέ με, καὶ δέξου με ὡς ἀγαθός, καθὼς μετανοῶ.

Δέξου στήν ἀκοή σου τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ δέξου τίς σταγόνες τῶν ματιῶν μου, Σωτήρα καὶ σῶσε με.

Θεοτοκίο.

Ἀμόλυνη, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητη, ἰκέτευε διαρκῶς, γιὰ νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Εἰρμὸς ἄλλος.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, πού ἔβρεξα τὸ Μάννα, καὶ πήγασα παλαιά τὸ νερὸ ἀπὸ πέτρα στήν ἔρημο γιὰ τὸ λαὸ μου, μέ μόνο τὸ δεξί μου χέρι καὶ τῇ δικῇ μου δύναμη.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός· Ἄκουσε, ψυχὴ μου τὸν Κύριο πού φωνάζει, καὶ ξέκοψε ἀπὸ τὴν πρώτη ἁμαρτία, καὶ νά τὸν φοβᾶσαι, ὡς δικαστὴ καὶ κριτὴ καὶ Θεό.

Μέ ποιόν ὁμοιώθηκες, ψυχὴ μέ τίς πολλές ἁμαρτίες; παρὰ μέ τὸν πρώτο Κάιν καὶ ἐκείνον τὸν Λάμεχ λιθοβολώντας τὸ σῶμα μέ τίς κακουργίες, καὶ δολοφονώντας τὸ νοῦ μέ τίς παράλογες ὁρμές.

Ἀφοῦ ἀγνόησες, ψυχὴ μου, ὅλους τοὺς Δικαίους πρὸ τοῦ Νόμου, δέν ὁμοιώθηκες μέ τὸν Σῆθ, δέν μιμήθηκες τὸν Ἐνώς, οὔτε τὸν Ἐνώχ στήν ἀνάληψή του, οὔτε τὸ Νῶε, ἀλλὰ ἀποδείχθηκες φτωχὴ (στερημένη) ἀπὸ τῆ ζωῆ τῶν Δικαίων.

Μόνη σου ἄνοιξες τοὺς καταρράκτες τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ,

ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου, ψυχὴ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον, καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησίν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ᾧ ψυχὴ μου, ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Ὡ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρόην φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεύς, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς!

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησαί, ᾧ ψυχὴ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰμὴ συνέχεεν ὁ κτίστης τὰς βουλὰς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν ἀυθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Γινῶτε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἁμαρτίας, καὶ κρίνων ὀρφανόν, καὶ ταπεινὸν καὶ πτωχόν.

ψυχὴ μου, καὶ πλημμύρισε ὡς γῆ τὴ σάρκα σου, καὶ τίς πράξεις καὶ τὴ ζωὴ σου, καὶ ἔμεινες ἔξω ἀπὸ τὴν κιβωτό τῆς σωτηρίας.

Ὁ Λάμεχ θρηνῶντας φώναζε· Σκότωσα ἓναν ἄνδρα γιὰ τὴ δυστυχία μου καὶ ἓναν νέον γιὰ τὸ κακό μου· (Ἄλλη ἐρμηνεία: Σκότωσα ἓναν ἄνδρα, γιὰτὴ μέ πλήγωσε, καὶ ἓνα νέο, γιὰτὴ μέ τραυμάτισε)· Ἐσὺ ὅμως ψυχὴ μου, δέν τρέμεις πού εἶσαι βρώμικη, ἐπειδὴ καταμόλυνες τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ.

Ὡ! πῶς ζήλεψα τὸν Λάμεχ τὸν παλιό φονιά, καὶ σκότωσα μέ τίς φιληδόνες ὀρμές, ὅπως ὁ Κάϊν ὁ φονιάς, ὡς ἄνδρα τὴν ψυχὴ μου, ὡς νέον τὸν νοῦ μου, καὶ ὡς ἀδελφό μου τὸ σῶμα μου.

Πύργο σοφίσθηκες (ἔβαλες μέ τὸ νοῦ σου), νά οἰκοδομήσεις, ψυχὴ, καὶ νά κατασκευάσεις τεῖχος μέ τίς δικές σου ἐπιθυμίες, ἐάν δέν ἐπέφερε σύγχυση στὰ σχέδιά σου ὁ Κτίστης, καὶ δέ συνέτριβε στή γῆ τὰ μηχανήματά σου.

Εἶμαι τραυματισμένος, πληγωμένος· νά, τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ ὅποια γέμισαν μέ στίγματα τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸ σῶμα· νά, τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη (οἱ πληγές), οἱ ἀναπηρίες μου, φανερώνουν τίς πληγές τῶν θεληματικῶν μου παθῶν.

Ὁ Κύριος κάποτε ἔβρεξε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ ἔκαψε τὴν ἄγρια ἁμαρτία τῶν Σοδόμων· Καὶ σὺ ἄναψες, ψυχὴ μου τὴ φωτιά τῆς κολάσεως, ὅπου πρόκειται νά καίγεσαι πικρά .

Γνωρίστε καὶ δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, πού περνῶ ἀπὸ ἐρευνα τίς καρδιές, καὶ τιμωρῶ τίς κακές σκέψεις, καὶ καταδικάζω τίς κακές πράξεις καὶ περνῶ ἀπὸ τὴ φωτιά τίς ἁμαρτίες, καὶ ἀποδίδω δικαιοσύνη στὸν ὀρφανὸ καὶ στὸν ταπεινὸ, καὶ στό πτωχὸ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίριμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη, καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε, τὴν σὴν ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὅλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἁμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἴδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν, ᾧ ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη· διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσιν, προσπέσωμεν βοῶντες· Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα...

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον, σὸν εἶμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ρῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ, ἡ ἐλπίς τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμμοί, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον».

Πῦρ παρὰ Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἄπλωσες τὰ χεῖρια σου στὸν εὐσπλαχνο Θεό, καθὼς βυθιζόσουν στὴν ἄβυσσο τῶν κακῶν· Καὶ ὅπως στὸν Πέτρο μὲ φιλανθρωπία σου ἄπλωσε χεῖρι βοηθείας ἐπιζητώντας ἐξάπαντος τὴ δική σου ἐπιστροφή.

Μέ ὅλη τὴν προθυμία καὶ τὸν πόθο ἔτρεξες κοντά στοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἀποστράφηκες τὸν προηγούμενο δρόμο τῆς ἁμαρτίας, ζώντας σὲ ἐρημούς καὶ ἄβατους τόπους, καὶ ἐκτελώντας καθαρὰ τίς θεῖες ἐντολές του.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἄς δοῦμε, ἄς δοῦμε, ψυχῇ μου τὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου μας· Γι' αὐτὸ πρὸ τοῦ τέλους ἄς πέσουμε μπροστά του μὲ δάκρυα φωνάζοντας· Μέ τίς ἰκεσίες τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, Σωτήρα, ἐλέησέ μας.

Δόξα

Ἄναρχη ἄκτιστη, Τριάδα ἀχώριστη Μονάδα, δέξου με μετανοημένο, ἂν καὶ ἁμάρτησα σῶσε με· εἶμαι δικό σου πλάσμα μὴ μὲ ἀγνοήσεις, ἀλλὰ λυπήσου με καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς καταδίκης μου.

Καὶ νῦν...Θεοτοκίον.

Ἀμόλυνη Κυρία Θεογεννήτρια, ἡ ἐλπίδα αὐτῶν πού καταφεύγουν σ' ἐσένα, τό λιμάνι αὐτῶν πού βρίσκονται μέσα στή ζάλη, κάνε συγχωρητικό τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστη καὶ Υἱό σου καὶ γιὰ μένα μὲ τίς ἰκεσίες σου.

Ωιδὴ Γ'.

Ἐπάνω στὴν ἀσάλευτη πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, Χριστέ, στερέωσε τὴν Ἐκκλησία σου.

Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἔβρεξε κάποτε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω στή γῆ τῶν Σοδόμων, τὴν κατέκαυσε.

Εἰς τὸ ὄρος σῶζου ψυχὴν, ὡσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμόν ὦ ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καυθῖν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογοῦμαί σοι, Σωτήρ. Ἥμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνες, ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἥμαρτόν σοι ὁ μόνος ἐγώ, ἥμαρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ, μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστοουργός μου, ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ω Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θεοδόχε Γαστήρ, χαῖρε θρόνε Κυρίου, χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄλλος Εἰσμὸς.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι ὁ μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος».

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἥμαρτον, ἰλάσθητι, σῶσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἡσεληγκότας ἐμμησάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Στὸ ὄρος, ψυχὴ μου σῶσε τὸν ἑαυτό σου, καὶ τρέξε στὴ Σηγῶρ γιὰ νὰ σωθεῖς.

Ἀπόφυγε τὸν ἐμπρησμό, ψυχὴ μου, ἀπόφυγε τὸ κάψιμο τῶν Σοδόμων, ἀπόφυγε τὴν καταστροφή τῆς θεϊκῆς φωτιᾶς.

Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Σωτήρα· ἀμάρτησα, ἀμάρτησα σ' ἐσένα· ἀλλὰ ἀνακούφισέ με καὶ συγχώρησέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἀμάρτησα σ' ἐσένα ἐγώ ὁ μόνος, ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ ὄλους, Χριστέ Σωτήρα, μὴ μέ παραβλέψεις.

Ἐσύ εἶσαι ὁ καλὸς Βοσκός· Ζήτησε ἐμένα τὸ χαμένο πρόβατο, καὶ ἐπειδὴ πλανήθηκα μὴ μέ παραβλέψεις.

Ἐσύ εἶσαι ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, Ἐσύ εἶσαι ὁ Πλαστοουργός μου, μέ τὴ δική σου χάρη, Σωτήρα, θά ἀθωωθῶ.

Ἁγία Τριάδα, Θεέ μας, ἐλέησέ μας.

Θεέ μου, Τριάδα καὶ Μονάδα, σῶσε μας ἀπὸ πλάνη, καὶ ἀπὸ πειρασμούς καὶ δύσκολες περιστάσεις.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Ἐσύ πού ἡ κοιλία σου δέχθηκε τὸν Θεό· χαῖρε, θρόνε τοῦ Κυρίου· Χαῖρε, ἡ Μητέρα τῆς ζωῆς μας.

Εἰσμὸς ἄλλος.

Στερέωσε, Κύριε, ἐπάνω στὴν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου τὴν καρδιά μου πού ταράχθηκε· διότι εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος καὶ Κύριος.

Κατέχω τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐσένα πού κατάργησες τὸν θάνατο, καὶ φωνάζω σ' ἐσένα ἀπὸ τὴν καρδιά μου πρὸ τοῦ τέλους· ἀμάρτησα, συγχώρησέ με, σῶσε με.

Μιμήθηκα, Σωτήρα, αὐτοὺς πού κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε ἔπεσαν στὴν ἀκολασία, καὶ δέχθηκα ὡς κληρονομία τὴν καταδίκη ἐκείνων πού καταποντίστηκαν στὸν κατακλυσμό.

Ἡμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι· οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις ἤμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πταίσμασι.

Τὸν Χάμ ἐκεῖνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σήμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἄθλια, οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρρὰν ἐξελθε τῆς ἀμαρτίας, ψυχὴ μου, δεῦρο εἰς γῆν ῥέουσιν αἰρίζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραάμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι, ψυχὴ μου, καταλιπόντα γῆν πατρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυϊ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους, ἐκληρώσατο μετὰ γῆραστῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαάκ τάλαινα, γνουῖσα ψυχὴ μου, καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου, ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχὴ μου

Ἀμάρτησα, Κύριε, ἀμάρτησα σ' ἐσένα, συγχώρησέ με· διότι δέν ὑπάρχει ἀνθρώπος πού ἀμάρτησε, τόν ὅποιο δέν ξεπέρασα ἐγώ στά σφάλματα.

Μιμούμενη τόν Χάμ ἐκεῖνο, τόν πνευματικά πατροκτόνο, ψυχὴ μου, δέν σκέπασες τὴ ντροπὴ τοῦ πλησίον σου περπα περπατώντας πρὸς τὰ πίσω.

Δέν πῆρες ὡς κληρονομία τὴν εὐλογία τοῦ Σήμ, ἄθλια ψυχὴ· Δέν πῆρες, ὅπως ὁ Ἰάφεθ, εὐρύχωρη τὴν κληρονομία στή γῇ τῆς συγχωρήσεως.

Ψυχὴ μου, βγές ἀπό τῆ Χαρρὰν, τῇ γῇ τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλα σέ γῇ πού τρέχει μέλι καὶ γάλα, δηλαδή τὴν ἀφθαρσία, τὴν ὁποία πῆρε ὡς κληρονομία ὁ Ἀβραάμ.

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι παλαιά ὁ Ἀβραάμ ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴ του γῆ, καὶ ἔγινε μετανάστης· μιμήσου ἐκείνου τὴν προαίρεση.

Στὴ βελανιδιά τοῦ Μαμβρῇ, ἐπειδὴ φιλοξένησε ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ τοὺς Ἀγγέλους, μέσα στά βαθιά γηρατεία, πῆρε ὡς κλῆρο (λαχεῖο) τὸ ἀντικείμενο τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ (τόν Ἰσαάκ).

Μαθαίνοντας, ταλαίπωρη ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰσαάκ ἐπρόκειτο νά καεῖ ὀλόκληρος ὡς πρωτοφανῆς μυστηριώδης θυσία στὸν Κύριο, μιμήσου τὴν προαίρεση ἐκείνου.

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰσμαὴλ ἐκδιώχθηκε ὡς ἐξώγαμο παιδί ὑπηρέτριας, πρόσεχε μὴν πάθεις κάτι ὅμοιο πέφτοντας στὴν ἀκολασία.

Ψυχὴ μου, ὁμοιώθηκες μέ τὴν παλαιά Ἄγαρ τὴν Αἰγυπτία, ἐπειδὴ ὑποδουλώθηκες κατὰ τὴν προαίρεση, καὶ γέννησες νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδεια.

Ψυχὴ μου, γνωρίζεις γιὰ τὴ σκάλα πού φάνηκε στὸν

δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, τί μὴ ἔσχες, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἰερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ, στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὡσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ μου τῆς ἁμαρτίας, φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρα, φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι· ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ ἀπορρίψης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλάνθρωπε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα, Μητέρ, πταισμάτων, ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον καὶ πρὸς ὄρμον θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ἰκεσίον δέησιν, νυνὶ Ὅσια προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαχνον πρεσβεία σου Θεοτόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, κἄμοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας· σὺ μυσταγωγὸς γὰρ πανάριστος.

Δόξα...

ὕπνο τοῦ Ἰακώβ, πού'εφθανε ἀπὸ τῆ γῆ στά οὐράνια· γιατί δέν ἐκράτησες ὡς βάσι σίγουρη τὴν εὐσέβεια;

Μιμήσου στὴν γήινη ζωὴ σου μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τὸν μοναδικό Ἰερέα καὶ Βασιλέα (τὸν Μελχισεδέκ), τὸ ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ γίνεις, ψυχὴ μου, στήλη ἄλατος στρέφοντας πρὸς τὰ πίσω· νὰ σὲ φοβίζει τὸ ὑπόδειγμα τῶν Σοδόμων (ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ)· Φύγε ψηλὰ στὴ Σηγῶρ, γιὰ νὰ σωθεῖς.

Ἀπόφευγε, ψυχὴ μου, ὅπως ὁ Λῶτ, τὸν ἐμπρησμό τῆς ἁμαρτίας· ἀπόφευγε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, ἀπόφευγε τὴ φλόγα κάθε παράλογης ἐπιθυμίας.

Ἐλέησε, Κύριε, ἐλέησέ με, σοῦ φωνάζω, ὅταν θά ἔλθεις μαζί μέ τούς Ἀγγέλους, γιὰ νὰ ἀποδώσεις σέ ὅλους ἀντάξια τῶν πράξεών τους.

Κύριε, μὴ ἀπορρίψεις τὴ δέηση, αὐτῶν πού σὲ ὑμνοῦν· ἀλλὰ σπλαχνίσου τους, Κύριε, καὶ δῶσε τὴ συγχώρηση, ὅταν μέ πίστη τὴ ζητοῦν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Πιέζομαι ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχὴ καὶ τὴν τρικυμῖα τῶν σφαλμάτων, Μητέρα· ἀλλὰ ἐσύ ἢ ἴδια τώρα σῶσε με, καὶ βάλε με μέσα σὲ λιμάνι θεϊκῆς μετανοίας.

Φέρνοντας τώρα τὴν ἰκετευτικὴ δέηση μου, Ὅσια πρὸς τὴν εὐσπλαχνη Θεοτόκο μέ τίς πρεσβεῖες σου, ἀνοιξέ μου τίς θεϊκῆς εἰσόδους σου.

Ἄγιε, τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Μέ τίς δικές σου ἰκεσίες δώρισε σ' ἐμένα τὴ συγχώρηση τῶν παραπτωμάτων, Ἀνδρέα, ἐπίσκοπε τῆς Κρήτης· Διότι εἶσαι πανάριστος διδάσκαλος τῆς μετανοίας.

Δόξα...

<p>Μονὰς ἀπλή ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».</p> <p>Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνος ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.</p> <p>Ἐγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζῃ. Ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι, ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν, ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραπτόμεθα;</p> <p>Ἀνάνηψον, ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἅς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' ὄψεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρῶν σου, εἰπὲ παρηρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ, καὶ δικαιοῦθητι.</p> <p>Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἁμάρτημα οὐδὲ πράξις,</p>		<p>Μονάδα ἀπλή ἄκτιστη, Φύση πού δέν ἔχεις ἀρχή, καὶ ὑμνεῖσαι σέ τρία Πρόσωπα, σῶσε ἐμᾶς, πού προσκυνοῦμε τὴν ἐξουσία σου.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τόν Υἱό τόν προαιώνιο κατὰ τόν Πατέρα, Θεοτόκε, χωρὶς ἄνδρα τόν ἐγέννησες σέ χρόνο· παράξενο θαῦμα, γιατί ἔμεινες Παρθένος πού θηλάζει.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιὰ τόν ἐρχομό σου καὶ φοβήθηκε, διότι ἐπρόκειτο, νά γεννηθεῖς ἀπό Παρθένο, καὶ νά ἐμφανισθεῖς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα τὴ φήμη γιὰ σένα, καὶ φοβήθηκα· δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Μὴ παραβλέψεις τὰ δημιουργήματά σου, μὴν ἀγνοήσεις ἐμένα τό πλάσμα σου, Ἐσύ ὁ δίκαιος Κριτὴς· ἂν καὶ μόνον ἐγώ ὡς ἄνθρωπος ἁμάρτησα περισσότερο ἀπό κάθε ἄνθρωπο, Φιλάνθρωπε, ἔχεις ὅμως τὴν ἐξουσία ὡς Κύριος τῶν πάντων, νά συγχωρεῖς ἁμαρτήματα.</p> <p>Ψυχὴ μου, πλησιάζει τό τέλος, πλησιάζει καὶ δέ φροντίζεις, δέν ἐτοιμάζεσαι· ὁ καιρὸς εἶναι σύντομος, σήκω· ὁ Κριτὴς εἶναι κοντά, μπροστά στή θύρα· ὡς ὄνειρο, ὡς ἄνθος τρέχει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς· γιατί ταραζόμαστε μάταια;</p> <p>Σύνελθε, ψυχὴ μου, ἀναλογίσου τίς πράξεις σου, πού ἔκανες, καὶ φέρε τίς ἐμπρός στά μάτια σου, καὶ στάλαξε σταγόνες τῶν δακρῶν σου· πές μέ θάρρος τίς πράξεις, τίς σκέψεις σου στό Χριστό, γιὰ νά ἀθωωθεῖς.</p> <p>Δέν ὑπῆρξε στή ζωὴ ἁμάρτημα οὔτε πράξη οὔτε κακία,</p>
---	--	---

οὐδὲ κακία, ἦν ἐγὼ, Σωτῆρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ, λυτρωτά μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δείλαιον.

Ἡ κλιμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρία, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νόει τὴν προᾶξιν τε καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρία, τὴν μὲν Λεῖαν, προᾶξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ραχήλ δέ, γνῶσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ προᾶξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ᾧ ψυχῆ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα κτήσῃ προᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὀρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρία, καὶ γένη

πού δὲν ἔσφαλα ἐγὼ, Σωτῆρα, μέ τό νοῦ, τό λόγο καὶ τή διάθεση, ἐπειδὴ ἀμάρτησα, ὅπως κανέννας ἄλλος ποτέ, καὶ κατὰ τή συμπεριφορά, καὶ κατὰ τή γνώμη, καὶ κατὰ τὴν πράξη.

Γί' αὐτό καὶ κατακρίθηκα, γί' αὐτό καὶ καταδικάσθηκα ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ συνείδηση, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο τίποτε βιαιότερο (πιό σκληρό). Ἐσύ πού εἶσαι Κριτῆς καὶ Λυτρωτῆς καὶ μέ γνωρίζεις, λυπήσου με καὶ λύτρωσέ με, καὶ σῶσε ἐμένα τὸν ἄθλιο.

Ἡ σκάλα, πού εἶδε παλαιά ὁ μέγας μεταξύ τῶν Πατριαρχῶν, ὁ Ἰακώβ, εἶναι ὑπόδειγμα ὡς στήριγμα πρακτικῆς ζωῆς, εἶναι δεῖγμα γιὰ ἀνάβαση (πρόοδο στή) γνώση· ἂν θέλεις λοιπὸν νὰ ζεῖς μέ πράξη καὶ γνώση καὶ θεωρία, ἀνανεώσου.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὑπέμεινε ἀπὸ ἀνάγκη ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἰακώβ, καὶ τὴν παγωνιά τῆς νύχτας ὑπέφερε, κλέβοντας κάθε μέρα, βόσκοντας τὰ πρόβατα, πυγμαχώντας, ζώντας ὡς δούλος, γιὰ νὰ πάρει συζύγους τίς δύο γυναῖκες.

Ὡς δύο γυναῖκες, παρακαλῶ, νὰ ἔχεις στό νοῦ σου, τὴν πράξη καὶ τὴ γνώση μέ θεῖες ἀποκαλύψεις· Τὴν Λεῖα, νὰ τὴν ἔχεις ὡς πράξη, ἐπειδὴ εἶχε πολλά παιδιά, καὶ τὴν Ραχήλ ὡς γνώση, ἐπειδὴ ὑπέφερε πολλούς πόνους (κόπους)· διότι, ψυχὴ μου, χωρὶς κόπους, οὔτε πράξη οὔτε θεωρία εἶναι δυνατό νὰ κατορθωθεῖ

Ἀγρύπνησε, ψυχὴ μου, ἀρίστευσε, ὅπως ὁ μέγας μεταξύ τῶν Πατριαρχῶν, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃς πράξη μαζί μέ γνώση, γιὰ νὰ γίνεις νοῦς πού βλέπει τὸν Θεό, καὶ νὰ φθάσῃς μέ τὰ θεῖα ὀράματα στό αἰώνιο φῶς, (πού εἶναι ἀδιαπέραστο ὅπως

μεγαλέμπορος.

Τους δώδεκα Πατριάρχας, ό μέγας έν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικῶς έστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου αναβάσεως, τους παίδας, ώς βάθρα, τὰς βάσεις, ώς αναβάσεις, πανσόφως ύποθέμενος.

Ήσαυ τόν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχῆ, άπέδου τῷ περνιστῆ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καί τῆς πατρικῆς εὐχῆς έξέπεσας, καί δις έπτερνίσθης άθλία, πράξει καί, γνώσει· διό νῦν μετανόησον.

Έδώμ ό Ήσαυ έκλήθη, δι' άκραν θηλυμανίας έπιμιξιάν· άκρασία γάρ άει πυρούμενος, καί ταῖς ήδοναῖς κατασπιλούμενος. Έδώμ ώνομάσθη, ό λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ίώβ τόν έπί κοπρίας, άκούσασα, ᾧ ψυχῆ μου, δικαιωθέντα, τήν αὐτοῦ άνδρείαν οὐκ έξήλωσας, τὸ στερρόν οὐκ έσχες τῆς προθέσεως, έν πᾶσιν οἷς έγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς έπειράσθης, άλλ' ᾠφθης άκαρτέρητος.

Ό πρότερον έπί θρόνου, γυμνός νῦν έπί κοπρίας καθηλωμένος, ό πολὺς έν τέκνοις καί περιβλεπτος, ᾤπαις αφαιρέοικος αἰφνίδιον· παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, καί μαργαρίτας, τὰ έλκη έλογίζετο.

Βασιλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ήμφιεσμένος, πολυκτῆμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτῳ έπιβρίθων καί βοσκήμασιν, έξαίφνης τόν πλουτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας

τό σκοτάδι), καί νά γίνεις μεγαλέμπορος πνευματικά.

Αφού άπέκτησε ως παιδιά τους δώδεκα Πατριάρχες ό μέγας μεταξύ τών Πατριαρχών, κατά τρόπο μυστηριώδη, έστησε για σένα, ψυχῆ μου, σκάλα πρακτικῆς αναβάσεως, τοποθετώντας μέ πολλή σοφία τὰ παιδιά ως βάθρα, καί τὰ στηρίγματα ως μέσα αναβάσεως.

Μιμούμενη μέ ζήλο τόν μισητό Ήσαυ, ψυχῆ μου, παραχώρησες τὰ πρωτοτόκια τῆς πρώτης (τῆς αρχέγονης) ώραιότητας στό διάβολο πού σέ ύποδούλωσε, καί ξεπέσες άπό τήν πατρική εὐχή, καί δυό φορές εξαπατήθηκες, καί στή πράξη καί στή θεωρία· γι' αυτό τώρα μετανόησε.

Ό Ήσαυ έπονομάσθηκε Έδώμ, άπό άκραία μανία για άκολασία μέ τίς γυναῖκες· διότι πάντοτε ήταν ξαναμμένος καί ρυπαρός (άκάθαρος) άπό τίς ήδονές. Όνομάσθηκε Έδώμ, πού σημαίνει πύρωση ψυχῆς, πού άγαπᾶ τήν άμαρτία.

Ένώ άκουσες, ψυχῆ μου, ότι ό Ίώβ, πού ήταν επάνω στήν κοπριά, δικαιώθηκε, δέν ζήλεψες τήν άνδρεία εκείνου, δέν είχες τή σταθερότητα τῆς προαιρέσεώς του, σέ όλα, όσα έμαθες, όσα γνώριζες, όσα δοκίμασες· Αλλά φάνηκες χωρίς καρτερία (ύπομονή).

Αὐτός πού πρωτύτερα καθόταν σέ θρόνο, τώρα είναι γυμνός, γεμάτος έλκη (πληγές) επάνω σέ κοπριά· Ό πολύτεκνος καί αξιοζήλευτος, ξαφνικά βρέθηκε άτεκνος καί άστεγος· διότι έβλεπε τήν κοπριά ως παλάτι, καί τὰ έλκη (τίς πληγές) ως μαργαριτάρια.

Μέ βασιλική αξία ντυμένος μέ στέμμα καί πορφύρα (βασιλικό ένδυμα), άνθρωπος μέ πολλά κτήματα καί δίκαιος, γεμάτος άπό πλουτο καί κοπάδια ζώων, ξαφνικά στερήθηκε τόν πλουτο, τή δόξα, τή βασιλεία μένοντας φτωχός.

ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὐσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἔπενεχθῆναί σοι;

Τὸ σῶμα κατερρυπώθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλως ἠλκώθην, ἀλλ' ὡς ἰατρός Χριστέ ἀμφότερα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρον, πλύνον, δεῖξον Σωτῆρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε, τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσης με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με, τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστέ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς οἰκτίριμον, ἵνα σωθῶμεν, ἐκουσίως ξύλω ἀνεσταύρωσαι, ἢ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρισμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνου, ἢ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος, ἢ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι, τὸ

Ἐάν ἐκεῖνος ἦταν δίκαιος καὶ πιό ἄμεμπτος (ἄψογος) ἀπὸ ὅλους, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ ἀποφύγει τίς ἐνέδρες τοῦ πλάνου καὶ τίς τάφρους, ἐσύ, ταλαίπωρη ψυχὴ, πού ρέπεις πρὸς τὴν ἁμαρτία, τί θὰ κάνεις ἂν συμβεῖ νὰ σοῦ ἔλθει κάτι ἀπὸ τὰ ἀπροσδόκητα;

Στό σῶμα εἶμαι μολυσμένος (λερωμένος), στό πνεῦμα γεμάτος κηλίδες, ὀλόκληρος γεμάτος ἔλκη· ἀλλὰ ὡς ἰατρός, Χριστέ, μέ τὴ μετάνοια θεράπευσε καὶ τὰ δύο, λούσε με, καθάρισέ με, πλύνε με, δεῖξε με, Σωτῆρα μου, καθαρότερο ἀπὸ τὸ χιόνι.

Τὸ Σῶμα σου καὶ τὸ Αἷμα σου τὰ πρόσφερες γιὰ χάρη ὅλων, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ σταύρωσή σου· τὸ μὲν Σῶμα, γιὰ νὰ μέ ἀναπλάσεις, τὸ δὲ Αἷμα, γιὰ νὰ μέ πλύνεις· παρέδωσες τὸ πνεῦμα σου, γιὰ νὰ ὀδηγήσεις ἐμένα, Χριστέ, σ' αὐτόν πού σ' ἐγέννησε.

Πραγματοποίησες τὴ σωτηρία μας στή μέση τῆς γῆς Ἐσὺ ὁ Κτίστης, γιὰ νὰ σωθοῦμε· μέ τὴ θέλησή σου σταυρώθηκες σὲ ξύλο· ὁ κλεισμένος παράδεισος ἀνοιγόταν· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίση, τὰ ἔθνη ὅλα, ἐπειδὴ σώθηκαν, σὲ προσκυνοῦν.

Ἄς μοῦ γίνει κολυμβήθρα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πλευρά σου καὶ συγχρόνως ποτό τὸ νερό τῆς συγχωρήσεως, πού πήγασε, ὥστε νὰ καθαρίζομαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, χριόμενος καὶ πίνοντας, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὡς χρισμα καὶ ποτό, τὰ ζωοπάροχα λόγια σου.

Εἶμαι γυμνός γιὰ τὸ γαμήλιο θάλαμο, εἶμαι γυμνός καὶ γιὰ τὸ γάμο, καὶ ταυτόχρονα γιὰ τὸ δεῖπνο· τὸ φῶς σβήσθηκε ἀπὸ ἔλλειψη λαδιοῦ, ὁ γαμήλιος θάλαμος μοῦ κλείσθηκε,

δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἀπέροισμαι.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησία, ἐκτίσατο τὴν Πλευρὰν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου. Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ἵψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα οἰκτίρμον, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Αὐτεῖδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύνας, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου. Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με

ἐνῶ ἐκοιμώμουν· τό δεῖπνο φαγώθηκε· Κι ἐγὼ δεμένος χειροπόδαρα εἶμαι ριγμένους ἔξω.

Ὡς κρατῆρα (δοχεῖο κρασιοῦ) ἔχει ἡ Ἐκκλησία τὴ ζωηφόρο σου πλευρά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέβλυσε ἡ διπλή βρύση τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς γνώσεως, ὡς ὑποτύπωση (προεικόνιση) τῶν δύο Διαθηκῶν, Σωτῆρα μας, τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας ταυτόχρονα.

Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου εἶναι σύντομος καὶ γεμάτος ἀπὸ κακία· ἀλλὰ παράλαβέ με σέ καιρὸ μετανοίας, καὶ ἀνακάλεσέ με συνειδητά· γιὰ νὰ μὴ γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου, τοῦ διαβόλου· Σωτῆρα, Ἐσύ λυπήσου με.

Τώρα εἶμαι περήφανος στὰ λόγια καὶ θρασὺς στὴν καρδιά, ἀλλὰ χωρὶς λόγο καὶ μάταια· μὴ μέ καταδικάσεις μαζί μέ τό Φαρισαῖο, μᾶλλον δῶσε μου τὴν ταπείνωση τοῦ Τελώνη, μόνε Εὐσπλαχνε, πού κρίνεις δίκαια, καὶ βάλε με μαζί μ' αὐτόν.

Ἀμάρτησα γιὰτί ἐξευτέλισα τό σῶμα μου, τό ἀναγνωρίζω, Εὐσπλαχνε· ἀλλὰ πᾶρε με μέ μετάνοια καὶ κάλεσέ με κοντά σου συνειδητά. Γιὰ νὰ μὴ γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου, (τοῦ διαβόλου)· Σωτῆρα, Ἐσύ λυπήσου με.

Ἐγίνα εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ μου βλάπτοντας μέ τά πάθη τὴν ψυχὴ μου, Εὐσπλαχνε· ἀλλὰ πᾶρε με μέ μετάνοια καὶ κάλεσέ με κοντά σου συνειδητά. Γιὰ νὰ μὴ γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου (τοῦ διαβόλου), Σωτῆρα, Ἐσύ λυπήσου με.

Δέν ἄκουσα τά λόγια σου, παράκουσα τὴ Γραφή σου τοῦ Νομοθέτη· Ἀλλὰ πᾶρε με μέ μετάνοια, καὶ κάλεσέ με κοντά

παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου, Σωτήρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα, χάριν Ὅσια, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προῖστασο· διὸ δυσωποῦμεν, παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης, ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διὰ πράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθῃ καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθρον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς Ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἄισμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένης, ὃ τεχθεὶς καινίζει νό

σου συνειδητά· γιὰ νὰ μὴ γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου (τοῦ διαβόλου), Σωτήρα, Ἐσύ λυπήσου με.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀφοῦ πέρασες μέ σῶμα ἀσώματο τρόπο ζωῆς, ἔλαβες, Ὅσια, πράγματι πολὺ μεγάλη χάρη ἀπὸ τόν Θεό· γίνε προστάτης, αὐτῶν πού μέ πίστη σέ τιμοῦν· γι' αὐτό σέ παρακαλοῦμε· λύτρωσέ μας μέ τίς εὐχές σου ἀπό κάθε εἶδος πειρασμῶν.

Μολονότι ἔπεσες σέ βάθος μεγάλων σφαλμάτων, δέν αἰχμαλωτίστηκες· ἀλλά σαφέστατα ἀνέβηκες τρέχοντας μέ καλλίτερο λογισμό, παραδόξως πρὸς τὴν ἀνώτατη ἀρετὴ μέ τὴν πράξη, καταπλήττοντας, Μαρία, τὴ φύση τῶν Ἀγγέλων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀνδρέα, δόξα τῶν Πατέρων, παραστέκοντας στήν Ἁγία Τριάδα, τὴν ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς θεούς, μὴ λησμονήσεις, νὰ τὴν ἱκετεύεις, γιὰ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὴν κόλαση, ἐμεῖς οἱ ὅποιοι μέ πόθο ἐπικαλοῦμεθα ἐσένα, τό στολίδι τῆς Κρήτης.

Δόξα...

Ἀχώριστη στήν οὐσία, ἀσύγχυτη στά πρόσωπα σέ ἀνακηρύττουμε, ἐσένα τὴν Τριαδικὴ μίαν Θεότητα, μέ τὴν ἴδια Βασιλεία καὶ τό θρόνο, φωνάζω σ' ἐσένα τόν μέγα Ὕμνο (τόν τρισάγιο), ὃ ὁποῖος ψάλλεται τρεῖς φορές.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καὶ γεννᾶς, καὶ εἶσαι Παρθένης, καὶ μένεις καὶ μέ τά δύο στή φύση Παρθένης· αὐτός πού γεννήθηκε ἀνακαινίζει τοὺς

μους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωιδὴ Ε'. Εἰρμός.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου».

(Δίς).

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον ἀεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἢ νύξ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτήρ ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ρουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Ἐξομολογοῦμαι σοι Χριστέ Βασιλεῦ. Ἡμαρτον ἤμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

ὑπὸ τῶν συγγόνων ἢ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνουσαι παραλόγοις ὀρμαῖς, ἀεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς

νόμους τῆς φύσης, καὶ ἡ κοιλία σου ἐγκυμονεῖ, χωρὶς νὰ γίνεις λεχῶνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἡ τάξις τῆς φύσης· διότι πραγματοποιεῖ, ὅσα θέλει.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐγὼ πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆς νύχτα, Φιλάνθρωπε, σέ παρακαλῶ, ὀδήγησε καὶ ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτήρα, νὰ κάνω τὸ θέλημά σου.

(Δίς).

Πέρασα τὴ ζωὴ μου πάντοτε μέσα σέ νύχτα· Διότι ἐγινε γιὰ μένα σκοτάδι καὶ ὀμίχλη ἢ νύχτα τῆς ἀμαρτίας· Ἀλλὰ ἀνάδειξέ με ὡς υἱὸ τῆς ἡμέρας, Σωτήρα μου.

Μιμούμενος τὸν Ρουβὶμ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ἔπραξα ἀθέμιτο καὶ παράνομο θέλημα κατὰ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, διότι μόλυνα τὸ δικό μου κρεβάτι, ὅπως ἐκεῖνος τοῦ Πατέρα του.

Ἐξομολογοῦμαι σ' ἐσένα, Χριστέ Βασιλιά. Ἀμάρτησα, ἀμάρτησα, ὅπως πρὶν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, πού πούλησαν τὸν καρπὸ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς σωφροσύνης.

Ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της ἢ δίκαιη ἐκεῖνη ψυχὴ δόθηκε, πουλήθηκε, στὴ σκλαβιά ὁ γλυκύτατος, πού ἦταν τύπος τοῦ Κυρίου· ἀλλὰ ἐσύ ἢ ἴδια, ψυχὴ μου πουλήθηκες στὶς κακίες σου.

Τὸν Ἰωσήφ τὸν δίκαιο, μιμήσου, ταλαίπωρη καὶ ἀδόκιμη (ἀπαράδεκτη) ψυχὴ, καὶ μὴ γίνεσαι ἀκόλαστη (ἀνήθικη) μέτις παράλογες ὀρμές παρανομώντας.

Μολονότι ὁ Ἰωσήφ κατοίκησε κάποτε σέ λάκκο, Δέσποτα Κύριε, ἀλλὰ αὐτὸ ἐγινε ὡς προτύπωση τῆς ταφῆς καὶ τῆς

Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δέ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχῆ, ὕδασι, κύμασι φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δρᾶμα πικρόν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἄνηβον τάλαινα, τὴν ἀρρενωπὸν ψυχῆ, τῆς σωφροσύνης πρᾶξιν, νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχῆ, καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ᾤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς, δεῦρο δὴ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχῆ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχῆ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ἄαρὼν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον, ἀλλ' Ὀφνεὶ, καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχῆ προσῆγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον.

Ὡς βαρὺς τῇ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα, Δέσποτα, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν,

Ἀναστάσεώς σου· ἐγὼ ὁμως τί τέτοιο ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω ποτέ;

Ἄκουσες, ψυχῆ μου, ὅτι τό καλάθι πού περιεῖχε τὸν Μωυσῆ, ἔπλεε στά νερά, στά κύματα τοῦ ποταμοῦ παλαιά, ὅπως μέσα σέ θάλαμο, ἀφοῦ ἀπόφυγε τό πικρὸ δρᾶμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ Φαραώ (τό θανατό του).

Μήπως ἄκουσες ποτέ, ταλαίπωρη ψυχῆ μου, τὴν ἀνδρεία πράξη τῆς σωφροσύνης τῶν μαιῶν, πού εἶχαν ἐντολή, νὰ θανατώνουν τὰ ἀνήλικα ἀγόρια τῶν Ἑβραίων; Τώρα, ὅπως ὁ μέγας Μωσῆς, περιποιήσου τὴ σοφία.

Δέν θανάτωσες, ψυχῆ μου, ὅπως ὁ μέγας Μωσῆς, τὸν Αἰγύπτιο νοῦ, δηλαδή τὸν κακό σου ἐαυτό χτυπώντας τον· καὶ πῶς θὰ κατοικήσεις στὴν ἔρημο τῶν παθῶν (μακριὰ ἀπὸ τὰ πάθη) μέ τὴ μετάνοια;

Στίς ἐρήμους κατοίκησε ὁ μέγας Μωσῆς· ἔλα λοιπόν, ψυχῆ μου, μιμήσου τὴ διαγωγὴ ἐκείνου, γιὰ νὰ δεῖς τό ὄραμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ στὴ βάτο τοῦ Σινᾶ.

Γίνε ὁμοια, ψυχῆ μου, μέ τὴ ράβδο τοῦ Μωυσῆ, ἡ ὁποία χτυποῦσε τὴ θάλασσα, καὶ ἔκανε ξηρὰ τό βυθὸ μέ τὸν τύπο τοῦ θεϊκοῦ Σταυροῦ, μέ τὸν ὁποῖο κι ἐσύ θὰ μπορέσεις νὰ κατορθώσεις μεγάλα πράγματα.

Ὁ Ἄαρὼν πρόσφερε τὴ φωτιά στὸν Θεό, ἀμόλυντη χωρὶς δόλο· Ἀλλὰ ὁ Ὀφνεὶ καὶ ὁ Φινεές, πρόσφεραν ὅπως ἐσύ, ψυχῆ, ἀκάθαρτη ζωὴ, ξένη πρὸς τὸν Θεό.

Ὡς ράθυμος στὴ γνώμη, ἔγινα, Κύριε, γιὰ τό σκληρὸ Φαραὼ Ἰαννῆς, καὶ Ἰαμβρῆς (οἱ μάγοι του), στὴν ψυχῆ καὶ στό σῶμα, καὶ βούλιαξε στὴ θάλασσα ὁ νοῦς μου· ἀλλὰ βοήθησέ με.

Ἀνακατεύθηκα μέ τὸν πηλό κατά τὴ διάνοια ἐγὼ ὁ τα-

πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτῆρι τῶν ἐμῶν,
δακρῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολήν,
λευκάνας ὡς χιόνα.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτήρ, ἅπαντα
ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτόν, ὁρῶ ταῖς
ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἤμαρτον, οὐκ
ἄγνοια.

Φεῖσαι φεῖσαι, Κύριε, τοῦ πλάσματός σου.
Ἦμαρτον ἄνες μοι, ὁ τῆ φύσει καθαρός, αὐτὸς
ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου οὐδεὶς,
ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας
θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους
σφίγξας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου
ρύσιν.

Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι, ἀθλία ψυχῇ,
πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ,
ἵνα ῥυσθῆς μαστίγων, ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· ἡ
πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ᾧ ψυχῇ,
πρόσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε
ἀνορθώση, καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τριβούς τοῦ
Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν
μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἴν' ὡς ἡ
Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ῥεῖθρα
βρῦεις.

Σιλῶμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα
Κύριε, ἵνα νίψωμαι καὶ γώ, τὰς κόρας τῆς καρδίας,

λαίπωρος. Πλῦνε με, Κύριε, στό λουτρό τῶν δικῶν μου δα-
κρῶν, σέ παρακαλῶ, λευκαίνοντας τὴ στολή τοῦ σώματός
μου ὅπως τό χιόνι.

Ἐὰν ἐρευνήσω τὰ ἔργα μου, Σωτήρα, βλέπω τὸν ἑαυτό
μου ὅτι ξεπέρασα κάθε ἄνθρωπο στίς ἀμαρτίες, διότι
ἀμάρτησα, ἐνῶ τό γνώριζε ὁ νοῦς μου, καὶ ὄχι ἀπό ἄγνοια.

Λυπήσου, λυπήσου, Κύριε, τό πλάσμα σου· Ἀμάρτησα,
συγχώρησέ με, διότι καθαρὸς ἐκ φύσεως εἶσαι μόνο Ἐσύ, καὶ
ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σένα δέν ὑπάρχει ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τό
ρύπο (τὴν ἀκαθαροσία).

Γιὰ μένα, ἂν καὶ ἦσουν Θεός, ἔγινες ὅμοιος μ' ἐμένα,
ἔδειξες θαύματα, θεραπεύοντας λεπρούς καὶ γιατρεύοντας
παραλύτους, καὶ σταματώντας, Σωτήρα, τὴν αἰμορραγία τῆς
Αἰμορροούσας, μέ τό ἄγγιγμα τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματός σου.

Τὴν Αἰμορροούσα μιμήσου, ἀθλία ψυχῇ μου· τρέξε, πιάσε
τό κράσπεδο (τό ἄκρο) τοῦ ἐνδύματος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά
ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ μαστιγες, καὶ νά ἀκούσεις ἀπ' αὐτόν, «Ἡ
πίστη σου σέ ἔσωσε».

Μιμήσου, ψυχῇ μου, ἐκείνην πού ἔσκυβε κάτω (τὴ συ-
γκύπτουσα)· πλησίασε, πέσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νά σε
ἀνορθώσει (νά σε σηκώσει), καὶ νά περπατήσεις ὀρθά τούς
δρόμους τοῦ Κυρίου.

Ἄν καὶ εἶσαι βαθύ πηγάδι, Κύριε, ἀνάβλυσε γιὰ μένα νε-
ρά ἀπὸ τίς ἀμόλυντές σου φλέβες· ὥστε ὅπως ἡ Σαμαρεῖτιδα,
νά μὴν πίνω καὶ ξαναδιψῶ· διότι ἀναβλύζεις τὰ νερά τῆς
ζωῆς.

Ἄς γίνουν Σιλῶμ γιὰ μένα τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύ-
ριε, γιὰ νά νίψω κι ἐγώ τίς κόρες τῶν ματιῶν τῆς ψυχῆς μου,

καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τοῦ Σταυροῦ, ἠξίωσαι τοῦ πόθου, ἀξίωσον οὖν καὶ ἐμέ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὖρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα, ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς ποιμένων ἄριστον, Ἀνδρέα σοφέ, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου.

Δόξα...

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλῆ οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἀφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἦνωσεν ἑαυτῶ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἰδαίου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

καὶ νὰ δῶ μέ τό νοῦ ἐσένα, τό φῶς τό προαιώνιο.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Μέ ἀσύγκριτο ἔρωτα, τρισμακάριστη, ἐπειδὴ πόθησες, νὰ προσκυνήσεις τό Ξύλο τῆς ζωῆς, ἀξιώθηκες νὰ ἐκπληρώσεις τόν πόθο σου· ἀξίωσε λοιπόν κι ἐμένα, νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀνώτερη ζωή.

Ἀφοῦ πέρασες τό ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη, βρῆκες τὴν ἀνάπαυση χωρὶς πόνους, ἀποφεύγοντας τὴν ἡδονὴ τοῦ σώματος· ἀπό τὴν ὁποία βγάλε κι ἐμᾶς μέ τίς δικές σου προσευχές, Ὅσια.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ὡς ἄριστος μεταξύ τῶν Ποιμένων (τῶν Πατέρων), Ἀνδρέα σοφέ, πού εἶσαι ἐξαίρετος, σέ παρακαλῶ μέ πολύ πόθο καὶ φόβο, μέ τίς δικές σου πρεσβεῖες νὰ ἐπιτύχω τὴ σωτηρία καὶ ζωὴ αἰώνια.

Δόξα ...

Ἐσένα δοξάζομε, Ἁγία Τριάδα, τὸν ἕνα Θεό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάδα, πού σέ προσκυνοῦμε πάντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπό σένα ντύθηκε τὴ ζύμη μου (τό σῶμα μου), ἀφθορη, χωρὶς ἄνδρα, Μητέρα Παρθένη, ὁ Θεός, πού δημιούργησε τοὺς αἰῶνες, καὶ ἔνωσε μέ τόν ἑαυτό του τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Κραύγασα μέ ὅλη τὴν καρδιά μου πρὸς τό φιλόανθρωπο Θεό, καὶ μέ ἄκουσε ἀπό τὸν κατώτατο ἄδη, καὶ ἀνέβασε τὴν ζωὴ μου ἀπό τὴ φθορά.

Τὰ δάκρυα Σωτήρ τῶν ὀμμάτων μου, καί τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βώσης τῆς καρδίας, ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὡσπερ Δαθάν καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κράξον, ἐξ Αἴδου κατωτάτου, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σὲ συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ, παροιστήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραΐμ, ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ καὶ θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν, κὰν ἐλεπρώθης.

Τὰ κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ· τοῦ γὰρ θείου Μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας, ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, Ποταμὸς προχέει, κρουνοὺς

Τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου, Σωτήρα, καὶ τοὺς στεναγμούς ἀπὸ τὰ βάθη μου, τὰ προσφέρω καθαρὰ, ἐνῶ ἡ καρδιά μου φωνάζει· Θεέ μου, ἀμάρτησα, συγχώρησέ με.

Απομακρύνθηκες, ψυχὴ μου, ἀπὸ τὸν Κύριό σου, ὅπως ὁ Δαθάν καὶ ὁ Ἀβειρών· ἀλλὰ φώναξε μέ ὅλη τὴν καρδιά σου, σπλαχνίσου με, γιὰ νὰ μὴ σὲ καταπιεῖ τὸ χάσμα (τὸ ρῆγμα) τῆς γῆς.

Ὡς ἀγελάδα, ψυχὴ μου, πού τρελάθηκε, ἐξομοιώθηκες μέ τὸν Ἐφραΐμ· ὡς ζαρκάδι σῶσε τὴ ζωὴ σου ἀπὸ τίς παγίδες παίρνοντας φτερά μέ τὴν πράξη, μέ τὸ νοῦ καὶ μέ τὴ θεωρία (τὴ θέαση τοῦ Θεοῦ).

Τὸ χέρι τοῦ Μωυσῆ θὰ μᾶς πιστοποιήσει, ψυχὴ μου, πῶς μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ λευκάνει καὶ νὰ καθαρῖσει, ζωὴ πού λεπρώθηκε· καὶ μὴν ἀπελπισθεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἔστω κι ἂν κόλλησες λέπρα.

Τὰ κύματα τῶν ἀμαρτιῶν μου, Σωτήρα, ὅπως στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ξαναγυρίζοντας ξαφνικά μ' ἐσκέπασαν, ὅπως κάποτε τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀρματηλάτες.

Ἐδειξες ἀγνώμονη διάθεση, ψυχὴ μου, ὅπως πρὶν ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, διότι παράλογα προτίμησες ἀπὸ τὸ θεϊκὸ Μάννα τὴ φιλήδονη λαιμαργία τῶν παθῶν.

Τὰ χοιρινὰ κρέατα καὶ τὰ καζάνια καὶ τὴν Αἰγυπτιακὴ τροφή προτίμησες, ψυχὴ μου, ἀπὸ τὴν ἐπουράνια, ὅπως παλαιὰ στὴν ἔρημο ὁ ἀγνώμων λαός.

Προτίμησες, ψυχὴ μου, τὰ πηγὰδια τῆς νοοτροπίας τῶν Χαναναίων ἀπὸ τὴν πέτρα τῆς φλέβας, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζει ὁ Ποταμὸς τῆς σοφίας βρῦσες θεολογίας.

θεολογίας.

Ὡς ἔπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς, Σωτήρ, ἀντλοῦμεν.

Ἐρεύνησον, ψυχῇ, κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ῥέουσιν, φύσιν ὡς πρὶν ἢ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχῇ, Θεὸς κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα, Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ῥῦσαι.

Ἐγὼ εἶμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασιλεῖον δραχμῆν, ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὐρὲ τὴν σὴν εἰκόνα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἴνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσης, δακρῶν

Ὅπως χτύπησε ὁ Μωυσῆς, ὁ ὑπηρέτης σου, μέ τῆ ῥάβδο του τὴν πέτρα ὡς προτύπωση, προεικόνιζε τὴν Πλευρά σου, πού δίνει ζωή· ἀπὸ τὴν ὅποια ὅλοι, Σωτήρα μας, ἀντλοῦμε (προμηθευόμαστε) τό ποτό τῆς ζωῆς, ἐσένα.

Ἐρεύνησε (ψάξε), ψυχῇ μου, κατάσκόπευσε, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὴ γῆ πού θά κληρονομήσεις, τί εἶδους εἶναι, καὶ κατοίκησε σ' αὐτὴν μέ νομιμότητα.

Σήκω καὶ καταπολέμησε τοὺς Ἀμαληκίτες, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, δηλαδή τὰ σαρκικά πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτες, δηλαδή τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, νικώντας τους πάντοτε.

Πέραν τῆ ρευστῆ φύση τοῦ χρόνου, ὅπως πρὶν ἢ Κιβωτός τὸν Ἰορδάνη, καὶ κυρίευσεν τὴ γῆ ἐκείνη τῆς ἐπαγγελίας (τῆς ὑποσχέσεως), ψυχῇ μου· ἔτσι διατάζει ὁ Θεός.

Ὅπως ἔσωσες τὸν Πέτρο, πού φώναξε: πρόφθασε καὶ σῶσε με, Σωτήρα, γλύτωσέ με ἀπὸ τό θηρίο ἀπλώνοντας τό χέρι σου, καὶ ἀνέβασέ με ἀπὸ τό βυθὸ τῆς ἁμαρτίας .

Σέ ἀναγνωρίζω λιμάνι γαλήνιο, Κύριε, Κύριε Χριστέ· Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀβυσσαλέους βυθοὺς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως πρόφθασε καὶ λύτρωσέ με.

Ἐγὼ εἶμαι, Σωτήρα, ἡ βασιλικὴ δραχμῆ, τὴν ὅποια παλαιά ἔχασες, ἀλλὰ ἀνάβοντας γιὰ λυχνάρι τὸν Πρόδρομό σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀναζήτησε καὶ βρές τὴ δική σου εἰκόνα, ἐμένα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Γιὰ νά σβήσεις τὴ φλόγα τῶν παθῶν, ἀνέβλυζες πάντα

ἔβλυζες αἰεὶ, ὄχετους Μαρία, ψυχὴν
 πυρπολουμένην, ὧν τὴν χάριν νέμοις, κάμοι τῷ σῶ
 οἰκέτη.

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ
 γῆς, πολιτείας, Μητέρα· διὸ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ
 παθῶν ῥυσθῆναι, πρεσβείαις σου δυσώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ
 Οἰκουμένης πρεσβευτήν, ἐγνωκῶς προστρέχω,
 Ἄνδρᾶ καὶ βοῶ σοι· Ἐξελοῦ με Πάτερ, βυθοῦ τῆς
 ἁμαρτίας.

Δόξα...

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ
 προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει
 ἠνωμένη. Ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱὸς καὶ θεῖον
 Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον
 καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει
 Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς
 δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ
 τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον
 οὖν, ἵνα φεῖσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ
 παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ἰδιὴ Ζ'. Ὁ Εἰσμός.

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν
 ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ

ἀγωγούς δακρῶν, Μαρία, μέ πυρπολημένη τὴν ψυχὴ σου·
 αὐτῶν τῶν ἀγωγῶν τὴ χάρη, εἶθε νὰ τὴ δίνεις καὶ σ' ἐμένα τὸ
 δοῦλο σου.

Ἀπέκτησες οὐράνια ἀπάθεια, Μητέρα, μέ ὑψηλότατο
 τρόπο πνευματικῆς ζωῆς· γι' αὐτὸ ἰκέτευε, αὐτοὶ πού σέ
 ὑμνοῦν, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν παθῶν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἐπειδὴ σὲ γνωρίζω ὡς Ποιμένα τῆς Κρήτης καὶ Πρόε-
 δρο, καὶ πρεσβευτὴ τῆς οἰκουμένης, προστρέχω σ' ἐσένα,
 Ἄνδρᾶ, καὶ φωνάζω· βγάλε με, Πάτερ, ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς
 ἁμαρτίας .

Δόξα...

Εἶμαι Τριάδα ἀπλή καὶ ἀδιαίρετη, πού διαιροῦμαι σέ
 πρόσωπα, καὶ ὑπάρχω Μονάδα ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴ φύση·
 λέγει ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου γέννησε γιά μᾶς Θεό, πού πῆρε μορφή,
 ὅπως ἐμεῖς· τὸν ὅποῖον ὡς Κτίστη τῶν πάντων ἰκέτευε, Θεο-
 τόκε, γιά νὰ δικαιωθοῦμε μέ τίς δικές σου πρεσβεῖες.

Κοντάκιο.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; Τὸ τέλος
 πλησιάζει καὶ πρόκειται, νὰ ταραχθεῖς· Σύνελθε λοιπόν, γιά
 νὰ σέ λυπηθεῖ ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, πού εἶναι παρῶν παντοῦ καὶ
 γεμίζει τὰ πάντα.

Ἰδιὴ Ζ'.

Ἄμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε
 τηρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς πρόσταξες. Ἀλλά μή

ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». (Δίς).

Ἠμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου, ὅτι ἐν ἁμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μώλωπι τραῦμα ἐμοί, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν, καὶ αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαχνος ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ψυχὴν, τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον εὗρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἄλλ' ὄρα μὴ λάθῃς σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυῖδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἤμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοὺς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς· ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαυῖδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνω γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίονα, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν· ἀλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω, ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Δαυῖδ ποτὲ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πρᾶξιν ἐλέγχει, ἦν

μᾶς παραδώσεις σέ ἀφανισμό, Θεέ τῶν πατέρων. (Δίς).

Ἀμάρτησα, ἔσφαλα, ἀγνόησα τὴν ἐντολή σου, διότι πρόκοψα σέ ἁμαρτίες, καὶ πρόσθεσα στά κλειστά τραύματα, ἀνοιχτό τραῦμα στὸν ἑαυτό μου. Ἀλλά, Ἐσύ ὁ ἴδιος ἐλέησέ με ὡς εὐσπλαχνος, ὁ Θεός τῶν πατέρων.

Τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς μου ἐξομολογήθηκα σ' ἐσένα τὸν Κριτῇ μου· δές τὴν ταπείνωσιν, δές καὶ τὴ θλίψιν μου, καὶ δῶσε προσοχὴ τώρα στὴ δίκη μου· καὶ ἐλέησέ με ὁ ἴδιος, ὡς εὐσπλαχνος, ὁ Θεός τῶν πατέρων.

Ὁ Σαοὺλ κάποτε, ἐπειδὴ ἔχασε τοὺς ὄνους (τά γαῖδουράκια) τοῦ πατέρα του, ψυχὴ μου, βρῆκε τυχαῖα τὸ Βασίλειο, γιὰ νὰ ἀνεβεῖ στό θρόνο. Ἀλλὰ πρόσεχε, μὴ ξεγελάσεις τὸν ἑαυτό σου προτιμώντας τίς κτηνώδεις ὀρέξεις σου ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Δαυῖδ ὁ προπάτορας κάποτε ἀμάρτησε διπλά, ψυχὴ μου, ἐπειδὴ χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ βέλος τῆς μοιχείας, καὶ αἰχμαλωτίσθηκε μέ τὸ κοντάρι τοῦ ἐγκλήματος τοῦ φόνου. Ἀλλὰ ἐσύ ἡ ἴδια εἶσαι ἄρρωστη στά βαρύτερα ἀπὸ τὰ ἔργα, δηλαδή στίς ὀρμές τῆς προαιρέσεώς σου.

Συνέδεσε βέβαια κάποτε ὁ Δαῖδ τὸ ἕνα ἀνόμημα μέ τὴν ἄλλη ἀνομίαν· διότι μέ τὸ φόνο ἀνεμείγνυε τὴ μοιχείαν, δείχνοντας ὅμως ἀμέσως διπλὴ τὴ μετάνοια. Ἀλλὰ ἐσύ, ψυχὴ μου ἔπραξες πονηρότερα, χωρὶς νὰ μετανοήσεις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Δαυῖδ κάποτε ὑψωσε ὡς εἰκόνα ἐπάνω σέ στήλη, ἀφοῦ τὸν συνέγραψε, ὕμνο, μέ τὸν ὁποῖο καταδικάζει τὴν πρᾶξιν

εἰργάσατο κραυγάζων· ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ, αὐτὸς καθάρισόν με.

Ἡ Κιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζὰν ἐκείνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἦψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς, ἀλλ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδεια, φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ θεῖα καλῶς.

Ἀκήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη, ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρός· ἀλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω, τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιληδότους ὀρμάς.

Ἵπέταξας, τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου· ἄλλον γὰρ, Ἀχιτόφελ εὐροῦσα τὸν ἐχθρόν, σὺ ψυχὴ, συνῆλθες ταῖς τούτου βουλαῖς· ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν, αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντων σωθῆς.

Ὁ Σολομών, ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτέ, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ, ᾧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρυπούτο, οἴμοι! ὁ ἐραστής τῆς σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ, ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν ᾧ ψυχὴ, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοάμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλήν πατρώαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δοῦλον, Ἴεροβοάμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην, ψυχὴ. Ἀλλὰ φεῦγε

πού ἔκανε, κραυγάζοντας, Ἐλέησέ με· διότι σ' ἐσένα ἀμάρτησα, τὸν Θεὸ τῶν πάντων, Ἐσύ καθάρισέ με.

Ὅταν ἡ Κιβωτός μεταφερόταν ἐπάνω σέ ἄρμα καὶ κινδύνεψε νὰ ἀνατραπεῖ ἀπὸ τίς κινήσεις τῶν βοδιῶν πού τὴ μετέφεραν, ἐκείνος ὁ Ζὰν, πού μόνο τὴν ἄγγιξε, δοκίμασε τὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἀποφεύγοντας τὴν αὐθάδεια ἐκείνου, ψυχὴ, νὰ σέβου καλά τὰ ἱερά πράγματα.

Ἄκουσες, γιὰ τὸν Ἀβεσσαλώμ, πῶς ἦλθε ἀντιμέτωπος μὲ τὴ φύση (τὴν ἠθική): Γνώρισες τίς βέβηλες πράξεις του, μὲ τίς ὁποῖες προσέβαλε τὸ κρεβάτι (τὴ σύζυγο) τοῦ Δαυῖδ, τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ ἐσύ, (ψυχὴ), ἐμιμήθηκες τίς δικές του ἐμπαθεῖς καὶ φιληδονες ὀρμές.

Ἵπέταξες τὸ ἀξίωμα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας σου στό σώμα σου· διότι ἀφοῦ βρῆκες τὸν ἐχθρό, τὸ διάβολο, ὡς ἄλλον Ἀχιτόφελ (φίλο τοῦ Δαυῖδ πού τὸν πρόδωσε), συμφώνησες μὲ τὰ δικά του θελήματα· ἀλλὰ αὐτὰ τὰ σκόρπισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, γιὰ νὰ σωθεῖς ὅπωςδήποτε.

Ὁ Σολομώντας ὁ θαυμάσιος, ὁ γεμάτος ἀπὸ τὴ χάρη τῆς σοφίας, αὐτός, ἀφοῦ ἔπραξε κάποτε τὸ πονηρὸ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔφυγε ἀπὸ κοντά του· κι ἐσύ, ψυχὴ, ἐξομοίωσες μὲ αὐτόν τὴν καταραμένη ζωὴ σου.

Παρασυρόμενος ὁ Σολομώντας ἀπὸ τίς ἡδονές τῶν παθῶν του γέμισε, ἀλλοίμονο, ἀπὸ ρύπο (βρωμιά)! Ὁ ἐραστής τῆς σοφίας ἔγινε ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὸν Θεό· αὐτόν μιμήθηκες κατὰ διάνοια, ψυχὴ μου, στὰ πάθη τῶν αἰσchrῶν ἡδονῶν.

Ζήλεψες, ψυχὴ, τὸν Ῥοβοάμ, πού ἀδιαφόρησε γιὰ τίς πατρικὲς συμβουλές, συγχρόνως ὅμως καὶ τὸν δοῦλο Ἴεροβοάμ, τὸν πρὶν ἐπαναστάτη, πού ἀποδείχθηκε χειρότερος. Ἀλλὰ

τὴν μίμησιν, καὶ κράζει Θεῶ· ἤμαρτον οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον καὶ σκευὸς αἰσχροῦ τῶν παθῶν. Ἄλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῶ, τὰς ἀμαρτίας σου.

Ἐνέπηρσεν Ἡλιοῦ, δὶς πεντήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης προφήτας κατηνάλωσε εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχὴ καὶ κραταιώθητι.

Ἐκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεοσβίστου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τῇ Σαραφθία ὁμοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Μανασσῆ ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῆ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχῆ, προσωχθίσματα. Ἄλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου, ἤμαρτον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἄλλ' οἴκτειρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθιρα τὴν ἐντολήν σου, ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἡ λαμπάς· ἄλλ'

ἀπόφευγε τὴ μίμησή τους καὶ φώναζε στὸν Θεό· ἀμάρτησα, σπλαχνίσου με.

Ζήλεψες τὸν Ἀχαάβ, ψυχὴ μου, στίς ἠθικὲς του ἀκαθαρσίες, ἀλλοίμονο! Ἐγίνες καταγώγιο σαρκικῶν μολυσμάτων, καὶ αἰσchrό δοχεῖο τῶν παθῶν. Ἀλλὰ στέναξε ἀπὸ τὰ βάθη σου, καὶ λέγε στὸν Θεό τίς ἀμαρτίες σου.

Ἐκαψε κάποτε ὁ Ἡλίας τοὺς δύο φορές ἀπὸ πενήντα ἀπεσταλμένους τῆς Ἰεζάβελ, ὅταν παρέδωσε στό θάνατο τοὺς ψευδοπροφήτες τῆς ντροπῆς (τοῦ Βάαλ) πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ ἀπόφευγε, ψυχὴ μου, τὴ μίμηση αὐτῶν τῶν δύο (Ἀχαάβ καὶ Ἰεζάβελ) καὶ πάρε δύναμη.

Κλείσθηκε γιὰ σένα ὁ οὐρανός, ψυχὴ μου, καὶ σέ κατέλαβε πείνα Θεοῦ, διότι δὲν ὑπάκουσες στὰ λόγια τοῦ Ἡλία ἀπὸ τῆ Θεσβη, ὅπως κάποτε ὁ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ μιμήσου τὴ χήρα ἀπὸ τὰ Σάρεπτα, καὶ συντήρησε τὴ ζωὴ τοῦ Προφήτη.

Σώριασες ἐπάνω σου τὰ ἐγκλήματα τοῦ Μανασσῆ, κατὰ τὴν προαίρεση, προβάλλοντας ὡς σιχαμερὰ πράγματα τὰ πάθη, ψυχὴ μου, καὶ ἀυξάνοντας τὰ εἶδωλα. Ἀλλὰ ζηλεύοντας θερμὰ τὴ μετάνοια ἐκείνου, φρόντισε νὰ ἀποκτήσεις κατάνυξη.

Προσπέφτω μπροστά σου, καὶ σοῦ προσφέρω ὡς δάκρυα τὰ λόγια μου· ἀμάρτησα, ὅπως ἀμάρτησε ἡ πόρνη, καὶ παρὰ νόμησα, ὅπως κανέννας ἄλλος ἐπάνω στὴ γῆ. Ἀλλὰ σπλαχνίσου, Κύριε, τὸ πλάσμα σου, καὶ κάλεσέ με πίσω.

Ρύπανα (λέρωσα) τὴν εἰκόνα σου καὶ θεώρησα ἄχρηστη τὴν ἐντολή σου· ὅλη ἡ ὁμορφιά μου ντζουρώθηκε, καὶ σβήσθηκε, Σωτῆρα, τὸ λυχνάρι. Ἀλλὰ λυπήσου με, καὶ δός μου

οϊκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη. Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτήρ, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ἐξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένον· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνης μου προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχὴ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βοήσασα, πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίων ὀχλούντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν πτερνίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, κἀμοὶ τῷ δούλῳ σου.

Ὅν ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, Μῆτερ, οὔτινος κατ' ἵχνος ἦκες, οὔτος τὴν μετάνοιαν εὗρε καὶ δεδώρηται, ὡς μόνος Θεός συμπαθής· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς καὶ περιστάσεων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταῖς πρεσβεΐαις σου στήριξον Πάτερ, φόβῳ με τῷ ἐνθέῳ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νῦν, δυσωπῶσε καὶ ῥῦσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε, Μονὰς ἀγία,

τὴν ἀγαλλίαση, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυῖδ.

Ἐπίστρεψε, μετανόησε, φανέρωσε ὅσα ἔχουν γίνε κρυφά· λέγε στὸν Θεό, πού γνωρίζει τὰ πάντα· Ἐσύ γνωρίζεις τὰ κρυμμένα μου ἔργα, μόνε Σωτήρα, κι Ἐσύ ὁ ἴδιος ἐλέησέ με, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Χάθηκαν οἱ ἡμέρες μου ὡς ἓνα ὄνειρο κάποιου πού ξυπνᾷ· γι' αὐτό, ὅπως ὁ Ἐζεκίας, δακρύζω, ἐπάνω στό κρεββάτι τῆς ἀσθένειας (παρακαλώντας) νά μοῦ προσθέσεις μερικὰ χρόνια στή ζωή. Ἀλλὰ ποιός «Ἡσαΐας» θά σοῦ παρασταθεῖ, ψυχὴ, παρά ὁ Θεός τῶν πάντων;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἀφοῦ φώναξες πρὸς τὴν ἀμόλυνη Μῆτέρα τοῦ Θεοῦ, ἀπέκρουσες τὴ λύσσα τῶν παθῶν, πού σέ ἐνοχλοῦσαν βίαια, καὶ καταντρόπιασες τὸν ἐχθρό, πού σέ ὑποδούλωσε. Ἀλλὰ δῶσε βοήθεια ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ σ' ἐμένα τὸ δούλο σου.

Αὐτός τὸν ὁποῖο ἀγάπησες, αὐτός τὸν ὁποῖο πόθησες, Μῆτέρα, αὐτός τοῦ ὁποῖου ἀκολούθησες τὰ ἵχνη, αὐτός ἐπινόησε τὴ μετάνοια, καὶ τὴν δώρισε, ὡς μόνος συμπαθής Θεός· αὐτόν ἰκέτευε ἀκατάπαυστα, νά λυτρωθοῦμε ἐμεῖς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς διάφορες δυσάρεστες περιστάσεις.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Στὴν πέτρα τῆς πίστες στήριξέ με μέ τίς πρεσβεΐες σου, Πάτερ, περιτειχίζοντάς με μέ τὸ θεϊκό φόβο, καὶ σέ παρακαλῶ, Ἀνδρέα, δός μου τώρα μετάνοια καὶ γλύτωσέ με ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν ἐχθρῶν, πού μέ ἀναζητοῦν.

Δόξα ...

Τριάδα ἀπλή, ἀδιαίρετη, μέ τὴν ἴδια οὐσία καὶ μία φύση,

φῶτα καὶ φῶς καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἅγιον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς, ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἕμνουμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ωιδὴ Η'.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». (Δίς).

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτεῖρησον βοῶντα· ἡμαρτόν σοι, σῶσον, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διωρηλάτης, Ἡλίας, ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα, αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Ἐλισσαιῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου, αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

τρία φῶτα καὶ ἕνα φῶς, καὶ τρία ἅγια καὶ ἕνα ἅγιο, ὑμνεῖται ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα. Ἀλλὰ ἀνύμνησε, δόξασε, ψυχὴ μου, ζωὴ καὶ ζωές, τὸν Θεὸ τῶν πάντων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σέ ὑμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, Θεογεννήτρια, διότι γέννησες τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν ἀχώριστη Τριάδα ὡς Υἱὸς καὶ Θεός· καὶ ἡ ἴδια ἄνοιξες προκαταβολικὰ τὰ ἐπουράνια, γιὰ μᾶς πού εἴμαστε στή γῆ.

Ωιδὴ Η'.

Αὐτόν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ κάθε ζωντανό καὶ κάθε πλάσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπειδὴ ἀμάρτησα, Σωτήρα μου, ἐλέησέ με, παρακίνησε τὸ νοῦ μου, νὰ ἐπιστρέψω, δέξου με μετανοημένο, σπλαχνίσου με καθὼς φωνάζω· ἀμάρτησα σ' ἐσένα μόνο, παρανόμησα, ἐλέησέ με.

Ὁ ἀρματηλάτης Ἡλίας, ἀνεβασμένος ὅπως σέ ἄρμα ἐπάνω στίς ἀρετές, ὁδηγήθηκε κάποτε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ψηλότερα ἀπὸ τὰ ἐπίγεια· ἐκείνου λοιπόν, ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδο ἔχε στό νοῦ σου.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη παλαιὰ μέ τὴ μηλωτῆ (τὴν προβιά) τοῦ Ἡλίου, πού κρατοῦσε ὁ Ἐλισσαιῖος, χωρίσθηκε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ· ἐσύ ὅμως, ψυχὴ μου, δέ συμμετέσχες σ' αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ ἔλλειψη ἐγκρατείας.

Ὁ Ἐλισσαιῖος κάποτε, ὅταν δέχθηκε τὴ μηλωτῆ τοῦ Ἡλίου, ἔλαβε διπλὴ χάρη ἀπὸ τὸν Κύριο· Ἐσύ ὅμως, ψυχὴ μου, δέν συμμετέσχες σ' αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ ἔλλειψη ἐγκρατείας.

Ἡ Σωμανίτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσφκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ῥιφήση ἔξω θρηνωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν πάντοτε, ψυχὴ· οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἄν ἐν γήρει, φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ ἐκστᾶσα τῶν κακῶν σου.

Σὺ τὸν Ὀζίαν, ψυχὴ, ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζη, παράνομα δὲ πράττεις, ἄφες ἃ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῶ, σάκκω καὶ σποδῶ, τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὠφθης σκαιότερα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας Ἱερεμίαν, ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα, μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθήση.

Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαχνίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν, ὦ ψυχὴ, στόματα θηρῶν, ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβησαν τῇ πίστει,

Ἡ Σωμανίτισσα κάποτε φιλοξένησε τὸν δίκαιο, ὦ ψυχὴ, μέ ἀγαθὴ γνώμη· ἐσὺ ὁμως δὲν φιλοξένησες οὔτε ξένον οὔτε ταξιδιώτη· γι' αὐτὸ θά ριχθεῖς κλαίοντας ἔξω ἀπὸ τοῦ νυμφῶνα (τὸ σπίτι τοῦ γάμου).

Πάντοτε μιμήθηκες, ταλαίπωρη ψυχὴ, τὴν ἀκάθαρτη γνώμη τοῦ Γιεζῆ· τοῦ ὁποῖου τὴ φυλαργυρία ἀπόθεσέ την, ἔστω τώρα στὰ γεράματα· ἀπόφυγε τὴ φωτιά τῆς κολάσεως, ἀφοῦ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ τίς κακίες σου.

Ἐσὺ ψυχὴ, ζηλεύοντας τὸν Ὀζία, πῆρες ἐπάνω σου τὴ λέπρα ἐκείνου διπλή· διότι σκέπτεσαι ἄτοπα πράγματα, καὶ πράττεις παράνομα· ἄφησε αὐτὰ πού κατέχεις, καὶ τρέξε κοντὰ στή μετάνοια.

Ἄκουσες, ψυχὴ, ὅτι οἱ Νινευίτες μετανόησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ φορώντας σάκκους καὶ ρίχνοντας στάχτη στὰ κεφάλια τους (δείγματα πένθους)· δὲν μιμήθηκες αὐτούς, ἀλλὰ φάνηκες πιὸ ἀπαισία ἀπὸ ὅλους πού ἔφταιξαν πρὶν ἀπὸ τὸν Νόμο τοῦ Μωυσῆ, καὶ μετὰ τὸ Νόμο.

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἱερεμίας ριγμένος στό λάκκο τοῦ βορβόρου (στό βοῦρκο) φώναζε θηνώντας γιὰ τὴν πόλη Ἱερουσαλήμ, καὶ ζητοῦσε δάκρυα· μιμήσου κι ἐσὺ τὴ θρηνώδη ζωὴ ἐκείνου καὶ θά σωθεῖς.

Ὁ Ἰωνᾶς ἔφυγε γιὰ τὴν Ταρτησό (πόλη τῆς Ν. Δ. Ἰσπανίας) προβλέποντας τὴν ἐπιστροφή (τὴ μετάνοια) τῶν Νινευιτῶν· γιατί γνώριζε ὡς Προφήτης τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε μέ ζῆλο, νά μὴ διαψευσθεῖ ἡ προφητεία.

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, πῶς ὁ Δανιήλ στό λάκκο ἔφραξε τὰ στόματα τῶν θηρίων· Γνώρισες πῶς οἱ νέοι πού ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἀζαρία ἔσβησαν μέ τὴν πίστη τὴ φλόγα στό πυρω-

καμίνου φλόγα καιομένην.

Τῆς Παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμόν, μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις, ἔκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Δικαιοκρῖτα, Σωτῆρ, ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δι καίως ὑποστῆναι, ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὡς ὁ Ληστής ἐκβοῶ σοι· Μνήσθητι, ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς. Ἄνες μοι, Σωτῆρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης, δακρῦω ὡς ἡ Πόρνη, δέξαι μου τὸν θρῆνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτῆρ, θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρέ, μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρῦων.

Τὴν Χαναναίαν, καὶ γὰρ μιμούμενος· Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ, ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροῦσα, κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Τὸ τῶν δακρῦων, Σωτῆρ, ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα, δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι καὶ μέ, εὐσπλαγχνε Σωτῆρ, φόβω μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἡμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

μένο καμίνι.

Σοῦ παρουσίασα, ψυχὴ μου, ὅλους ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη πρὸς παραδειγματισμό· μιμήσου τίς ἀρεστὲς στὸν Θεὸ πράξεις τῶν Δικαίων· ἀπόφυγε ὅμως τίς ἀμαρτίες τῶν πονηρῶν.

Ἐσὺ ὁ δίκαιος Κριτῆς, Σωτῆρα, ἐλέησέ με καὶ γλύτωσέ με ἀπὸ τῆ φωτιά, καὶ τὴν ἀπειλή, τὴν ὅποια πρόκειται νὰ ὑποστῶ δικαιολογημένα κατὰ τὴν κρίση· συγχώρησέ με πρὸ τοῦ τέλους μέ ἀρετὴ καὶ μετάνοια.

Ὅπως ὁ Ληστής σοῦ φωνάζω δυνατὰ τὸ μνήσθητί μου· Ὅπως ὁ Πέτρος κλαίω πικρά· συγχώρησέ με, Σωτῆρα, κραυγάζω ὅπως ὁ Τελώνης· δακρῦζω ὅπως ἡ Πόρνη· δέξου τὸν θρῆνο μου, ὅπως δέχθηκες κάποτε τὸ θρῆνο τῆς Χαναναίας.

Θεράπευσε, Σωτῆρα, τὴ σήψη τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρέ· βάλε μου κατάπλασμα, καὶ λάδι, καὶ κρασί, ἔργα μετανοίας, κατάνυξη μαζί μέ δάκρυα.

Μιμούμενος κι ἐγὼ τὴν Χαναναία, ἐλέησέ με σοῦ φωνάζω, Υἱέ Δαυΐδ· ἀγγίζω τὸ ἄκρο τοῦ ἐνδύματός σου, ὅπως ἡ Αἰμορροῦσα· κλαίω, ὅπως ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία γιὰ τὸ Λάζαρο.

Τὸ ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο τῶν δακρῦων, Σωτῆρα, ἀδειάζοντάς το ὡς μύρο ἐπάνω στὴν κεφαλὴ σου, σοῦ φωνάζω, ὅπως ἡ πόρνη, πού ζητοῦσε τὸ ἔλεός σου· σοῦ προσφέρω δέηση, καὶ ζητῶ, νὰ λάβω ἄφεση.

Μολονότι κανένας δὲν ἀμάρτησε σ' ἐσένα, ὅπως ἐγὼ, ἀλλ' ὅμως δέξου κι ἐμένα, εὐσπλαγχνε Σωτῆρα, πού μετανοῶ μέ φόβο, καὶ μέ πόθο κραυγάζω· Ἀμάρτησα σ' ἐσένα μόνο, παρανόμησα, ἐλέησέ με.

Φεῖσαι Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καί ζήτησον ὡς ποιμήν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτής, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβερὰν, δόξαν σου, Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου, Μητέρα σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν · ὅθεν εισδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Θαῦμα καινόν, κατιδῶν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μητερ Ζωσιμᾶς. Ἄγγελον γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους, ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτὸν κλέος, δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὐρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὅσιων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον. Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σπλαχνίσου, Σωτήρα, τὸ δικό σου πλάσμα, καὶ ζήτησε ὡς βοσκὸς τὸ χαμένο πρόβατο· ἐπειδὴ πλανήθηκα, ἄρπαξέ με ἀπὸ τοῦ λύκου, κάνε με πρόβατο στό κοπάδι τῶν δικῶν σου προβάτων.

Ὅταν καθίσῃς, ὡς εὐσπλαχνος Κριτής, καὶ δείξῃς τὴ φοβερὴ δόξα σου, Χριστέ, ὦ τί φόβος τότε! Ὅταν θά καίει τὸ καμίνι, ὅταν ὅλοι θά δειλιάζουν, τὴν ἀβάσταχτη ἐμφάνιση τοῦ δικαστικοῦ σου Βήματος!

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἡ Μητέρα τοῦ ἀδύτου (τοῦ ἀβασίλευτου) φωτός, σὲ φώτισε καὶ σ' ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῶν παθῶν· Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ δέχθηκες μέσα σου τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος, Μαρία, φώτισε αὐτοὺς πού σὲ ἐγκωμιάζουν μὲ πίστη.

Βλέποντας ἀληθινὰ θαῦμα καινούριο σ' ἐσένα, Μητέρα, ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς, ἀποροῦσε· Διότι ἔβλεπε ἄγγελο μέσα σὲ σῶμα, κι ἐγέμιζε ὀλόκληρος ἀπὸ μεγάλη ἐκπληξη καὶ ὑμνοῦσε τὸ Χριστό γιά πάντα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἐπειδὴ ἔχεις παρρησία (θάρρος) πρὸς τὸν Κύριο, Ἀνδρέα, σεβάσμια δόξα τῆς Κρήτης, παρακαλῶ, πρέσβευε, νά βρῶ τώρα ἐλευθερία ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀνομίας μὲ τίς εὐχές σου, Διδάσκαλε, δόξα τῶν Ὁσίων.

Δοξολογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριο.

Ἄναρχε Πατέρα, Υἱέ μαζί κι Ἐσύ ἀναρχε, Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, Ἐσύ Πατέρα πού γέννησες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Ἐσύ Λόγε τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, καὶ Ἐσύ Ἄγιο Πνεῦμα πού δίνεις τὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖς, Τριάδα Μονάδα, ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν..... Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνευφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σε τιμῶμεν.

Ὡιδὴ Θ'. Ὁ Εἰσμός.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις. Διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς).

Ὁ νοῦς τετραυματίσται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαὶ τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἴστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους, ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ το Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος, αἱ τραυματίαι σου ὦ ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἰατροῦ τοῦ ὑγιουόντός σε.

Τῆς νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴ πρὸς κατάνυξιν, δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἄ

Ὡς ἀπὸ βαφῆ πορφύρας, Ἀμόλυνη, τὸ πνευματικὸ κόκκινο βασιλικὸ ἔνδυμα τοῦ Ἐμμανουήλ (τοῦ Χριστοῦ), δηλαδὴ ἡ σὰρκα του, τὸ σῶμα του ὑφάνθηκε μαζί σου· Γι' αὐτὸ ἀληθινὰ σέ τιμοῦμε ὡς Θεοτόκο.

Ὡιδὴ Θ'.

Ἡ γέννηση μετὰ ἀπὸ σύλληψη, χωρὶς μεσολάβηση συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητη· Ἡ ἐγκυμοσύνη Μητέρας ἀνύπανδρης δὲν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικοὺς νόμους· Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γεννιές, ὡς Μητέρα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σέ μεγαλύνοουμε ὀρθόδοξα.

Ὁ νοῦς εἶναι τραυματισμένος, τὸ σῶμα εἶναι ἐξασθενημένο, τὸ πνεῦμα εἶναι ἄρρωστο, ὁ λόγος ἐξασθένησε, ἡ ζωὴ νεκρώθηκε, τὸ τέλος εἶναι μπροστὰ στὴ θύρα· Γι' αὐτὸ, ταλαίπωρη ψυχὴ μου, τί θά κάνεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς νὰ κάνει ἔρευνα στὰ δικά σου τὰ ἔργα;

Παρουσίασα μπροστὰ σου, ψυχὴ, τὴν κοσμογονία τοῦ Μωυσῆ καὶ ἀπὸ ἐκείνον ὅλον τὸν ἐσωτερικὸ ἄγραφο νόμο, τὴ συνείδηση, πού σοῦ εἶπε τὴν ἱστορία Δικαίων καὶ ἀδίκων· Ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὦ ψυχὴ, μιμήθηκες τοὺς δευτέρους, καὶ ὄχι τοὺς πρώτους, ἀμαρτάνοντας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Νόμος ἐξασθένησε, τὸ Εὐαγγέλιο παραμένει ἀνενεργό καὶ κάθε Γραφὴ παραμελήθηκε ἀπὸ σένα· Οἱ Προφῆτες ἀτόνησαν ὅπως καὶ τὰ λόγια κάθε Δικαίου, τὰ τραύματά σου, ὦ ψυχὴ, πολλαπλασιάσθηκαν, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἰατρός πού νὰ σέ ἐξυγιάνει.

Σοῦ παρουσιάζω τὰ ὑποδείγματα τῆς Νέας Γραφῆς (τῆς Καινῆς Διαθήκης), τὰ ὁποῖα σέ ὀδηγοῦν, ψυχὴ μου στὴν κατάνυξη· Ζήλεψε λοιπὸν τοὺς Δικαίους, ἀποστρέψου τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ κάνε συγχωρητικὸ τὸ Χριστό καὶ μέ προ-

γνεία καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλή σει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα, ὑπογραμμόν σοι, ὦ ψυχὴ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνας, ψυχὴ μετανόησον, ἢ θύρα ἤνέωκται, τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ προαρπάζουσιν αὐτὴν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιοῦμενοι.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν, ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχὴ, οὐ τὰς πράξεις οὐ τὸν βίον, ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπείνασε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μὴ ἀθυμήσης, ἂν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρός, προσευχῆ τε καὶ νηστεία, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε, δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ῥίπτῃ· φοβοῦ ὦ ψυχὴ τὸ δρᾶμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἢ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε ψυχὴ μου μὴ

σευχές καὶ μέ νηστεῖες καὶ μέ σεμνότητα.

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος, ἀφοῦ συναναστράφηκε μαζί μου σαρκικά, καὶ ὅλα ὅσα ἀνήκουν στὴ φύση μου τὰ ἐκπλήρωσε, χωρὶς τὴν ἀμαρτία· δείχνοντάς σου ἐκ τῶν προτέρων, ὦ ψυχὴ, ὑπογραμμό (παράδειγμα) καὶ εἰκόνα τῆς δικῆς του συγκαταβάσεως (ἀγάπης, εὐσπλαχνίας).

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος, καλώντας σέ μετάνοια ληστῆς καὶ πόρνες· Ψυχὴ μετανόησε, ἢ θύρα τῆς Βασιλείας εἶναι ἤδη ἀνοιχτή· Καὶ τὴν ἀρπάζουν πιὸ μπροστά Φαρισαῖοι καὶ τελῶνες, καὶ μοιχοὶ πού μεταστρέφονται

Ὁ Χριστὸς ἔσωσε τοὺς Μάγους, τοὺς Βοσκούς τοὺς κάλεσε κοντά του, τὰ πλήθη τῶν Νηπίων τὰ ἀνέδειξε Μάρτυρες, τὸν Γέροντα (τὸν Συμεών) τὸν δόξασε, καὶ τὴ γηραλέα Χήρα (τὴν Ἄννα)· Τῶν ὁποίων δέν ζήλεψες, ψυχὴ, οὔτε τίς πράξεις, οὔτε τὴ ζωὴ· Ἀλλὰ ἀλλοίμονό σου, ὅταν θὰ κρίνεσαι.

Αφοῦ νήστεψε ὁ Κύριος σαράντα μέρες στήν, ἔρημο, ὕστερα πείνασε, δείχνοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση του. Ψυχὴ, μὴ μελαγχολήσεις· Ἄν σοῦ ἐπιτεθεῖ ὁ ἐχθρός, ἄς ἀποκρουσθεῖ μακριά ἀπὸ σένα καὶ μέ προσευχές καὶ μέ νηστεῖες.

Ὁ Χριστὸς πειραζόταν, ὁ διάβολος ἐπείραζε δείχνοντας τίς πέτρες, γιὰ νὰ γίνουν ψωμιά· Τὸν ἀνέβασε σέ ὄρος, γιὰ νὰ δεῖ ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου μέ μιὰ ματιὰ. Φοβήσου, ψυχὴ τὸ δρᾶμα, μένε ἄγρυπνη πνευματικά, καὶ προσεύχου κάθε ὥρα στὸν Θεό.

Τὸ Τρυγόνι πού ἀγαποῦσε τὴν ἔρημο, «ἢ Φωνὴ τοῦ Βοῶντος», τὸ Λυχνάρι τοῦ Χριστοῦ, ἀντήχησε κηρύττοντας μετάνοια· ὁ Ἡρώδης παρανόμησε μαζί μέ τὴν Ἡρωδιάδα·

παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρημον ᾤκησε, τῆς χάριτος ὁ Πρόδρομος, καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἐαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως, οὓς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχὴ.

Ὁ γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρα γάρ, Χριστὸς προεulόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ τῷ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὦ ψυχὴ.

Παράλυτον ἔσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄρα τα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κῆμα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχὴ προεζωγράφησεν.

Αἰμόρροον ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς, ἀθλία ψυχὴ.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος, κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει, τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρὸς.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ

Βλέπε, ψυχὴ μου, μὴ πιασθεῖς στίς παγίδες τῶν ἀνόμων, ἀλλὰ δέχου εὐχαρίστως τὴ μετάνοια.

Ὁ Πρόδρομος τῆς θείας χάριτος κατοίκησε στήν ἔρημο· Καὶ ἡ Ἰουδαία ὅλη, καὶ ἡ Σαμάρεια, ἀκούοντας ἔτρεχαν, καὶ ἐξομολογοῦνταν τὶς ἀμαρτίες τους, κι ἐβαπτίζονταν πρόθυμα· Τοὺς ὁποίους δὲν μιμήθηκες ἐσύ, ψυχὴ μου.

Ὁ γάμος βέβαια εἶναι τίμιος, καὶ τὸ συζυγικὸ κρεβάτι ἀμόλυντο· Διότι καὶ τὰ δύο τὰ εὐλόγησε ὁ Χριστὸς προκαταβολικὰ συμμετέχοντας σωματικὰ στό τραπέζι τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ, μεταβάλλοντας τὸ νερό σὲ κρασί, καὶ δείχνοντας τὸ πρῶτο θαῦμα, γιὰ νὰ ἀνυψωθεῖς πνευματικὰ, ἐσύ ψυχὴ.

Ὁ Χριστὸς ἔστησε ὄρθιο τὸν παράλυτο, πού σήκωσε τὸ κρεβάτι του, καὶ ἀνέστησε τὸ νέο πού πέθανε, τὸ γιό τῆς χήρας, καὶ τοῦ ἑκατοντάρχου, καὶ ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε στὴ Σαμαρείτισσα, παρουσίασε σ' ἐσένα, ψυχὴ μου, μέ ζωηρὰ χρώματα τὴν πνευματικὴ λατρεία.

Θεράπευσε Αἰμορροοῦσα μέ τὸ ἄγγιγμα τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματός του ὁ Κύριος, λεπρούς καθάρισε, τυφλοὺς καὶ χωλοὺς (κουτσούς) ἀφοῦ τοὺς ἐφώτισε, τοὺς ἀνόρθωσε, καὶ κουφοὺς καὶ ἀλαλους, καὶ τὴ ραχιτικὴ, πού ἔσκυβε κάτω, θεράπευσε μέ τὸν λόγο του, γιὰ νὰ σωθεῖς ἐσύ, ἀθλία ψυχὴ.

Θεραπεύοντας τὶς ἀσθένειες ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς φτωχοὺς ὁ Χριστὸς, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κουλοὺς θεράπευσε, μέ τελῶνες συνέτρωγε, συναναστραφεύονταν μέ τοὺς ἀμαρτωλοὺς· Τὴν ψυχὴ τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου, πού ἔφυγε προηγουμένως, τὴν ἐπανέφερε μέ τὸ ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ.

Ὁ Τελώνης σωζόταν, καὶ ἡ πόρνη, συνετιζόταν (διορθω-

Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἢ δέ, Ἐλέησόν με, ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν· ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας, ἦν, ψυχὴ, σπεῦσον μιμῆσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὦ τάλαινα ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἦτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγρα φον ῥηγνύντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνωσ, ὅπως κατηράθησαν, φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδομοῖς γὰρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Αἶδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως τῆς Χαναναίας τὴν πίστιν ἀκούσασα, δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δαυῖδ, σῶσον κἀμέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδιάς ὡς ἐκείνη Χριστῶ.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυῖδ ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος, φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστῆ μοι φράσον· ἀμήν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω

νόταν), καὶ ὁ Φαρισαῖος πού καυχιόταν καταδικαζόταν· Διότι ὁ μὲν πρῶτος ἔλεγε συγχώρησέ με, καὶ ἐκείνη ἔλεγε ἐλέησέ με· Ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος κόμπαζε (περηφανευόταν) φωνάζοντας· Θεέ μου, σέ εὐχαριστῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα λόγια τῆς ἀνοησίας.

Ὁ Ζακχαῖος ἦταν τελώνης, ὅμως σωζόταν, καὶ ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος ἔπεφτε σέ σφάλμα, καὶ ἡ Πόρνη ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν τῆς συγχωρήσεως, ἀπ' αὐτὸν πού ἔχει δύναμη, νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες· Αὐτὸν ψυχὴ μου, κάνε τον σπλαχνικό γιὰ σένα.

Ταλαίπωρη ψυχὴ μου, δὲν ζήλεψες τὴν Πόρνη, ἡ ὁποία πῆρε τὸ ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο, καὶ ἄλειψε πλύνοντας μὲ δάκρυα τὰ πόδια τοῦ Κυρίου· Καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά της ἐνῶ, ἐκεῖνος τῆς ἔσχιζε τὸ γραμματίο τῶν παλαιῶν ἀμαρτημάτων.

Γνωρίζεις, ψυχὴ μου, ὅτι οἱ πόλεις, στίς ὁποῖες κήρυξε ὁ Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιο, δέχθηκαν κατάρα· Νὰ φοβᾶσαι τὸ παράδειγμά τους, νὰ μὴ γίνεις, ὅπως ἐκεῖνες· Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἀφοῦ τίς παρομοίασε μὲ τὰ Σόδομα, τίς καταδίκασε νὰ πέσουν μέχρι τὸν ἄδη.

Ἀκούοντας τὴν πίστη τῆς Χαναναίας, ψυχὴ μου, μὴ φανεῖς κατώτερη ἀπὸ ἐκείνην ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεως, μὲ τὴν ὁποία πίστη, ἡ θυγατέρα της θεραπεύθηκε μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Υἱὲ τοῦ Δαυῖδ σῶσε κι ἐμένα, φώναξε στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς σου, ὅπως ἐκείνη.

Σπλαχνίσου με, σῶσε με, Υἱὲ τοῦ Δαυῖδ ἐλέησέ με, Ἐσύ πού θεράπευσες δαιμονισμένους μὲ μόνο τὸν λόγο σου· Καὶ πέες μου, ὅπως στὸν ληστὴ τὰ σπλαχνικά σου λόγια· Ἀληθινὰ σοῦ λέγω, θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν παράδεισο, ὅταν ἔλθω στή

ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστής κατηγορεῖ σοι, Ληστής ἐθεολόγει σοι· ἀμφοτέρω γὰρ, σταυρῶ συνεκρέμαντο, ἀλλ' ὦ Πολυεύπλαχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, κἀμοὶ ἀνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐν δόξου βασιλείας σου.

Ἡ κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρήγγυντο, καὶ γῆ συνεσείετο, καὶ Ἄιδης ἐγυμνοῦτο, καὶ συνεσκότα σε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Ἀξιους μετανοίας, καρπούς μὴ ἀπαιτήσης με· ἢ γὰρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, ἀεὶ συντετριμμένην, πτωχείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν, μόνη Σωτήρ.

Κριτά μου καὶ γνῶστά μου, ὁ μέλλον πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι, καὶ οἴκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐτῶς βίωσασα, καὶ φύσιν ὑπερβᾶσα, ἀνθ' ὧν ὡς αὐλὸς τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσια Μῆτερ, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ἵνα ῥυσθέντες τῶν

δόξα μου.

Ὁ ἓνας ληστής σέ κατηγοροῦσε, ὁ ἄλλος ληστής θεολογοῦσε γιὰ σένα· Γιατί καὶ οἱ δύο κρέμονταν μαζί σου σέ σταυρό. Ἀλλά, ὦ Πολυεύπλαχνε, ὅπως στὸν πιστό σ' ἐσένα ληστή, πού σέ ἀναγνώρισε Θεό, ἔτσι καὶ σ' ἐμένα ἀνοιξε τὴ θύρα τῆς ἐνδοξης Βασιλείας σου.

Ἡ κτίση ἦταν ζαρωμένη ἀπὸ φόβο βλέποντάς σε νὰ σταυρώνεσαι· Τὰ ὄρη καὶ οἱ πέτρες ἀπὸ τὸν φόβο ράγιζαν· Καὶ ἡ γῆ σείονταν, καὶ ὁ ἄδης ἀπογυμνωνόταν· Καὶ τὸ φῶς συσκοτίσθηκε, ἐνῶ ἦταν ἡμέρα, βλέποντάς σε, Ἰησοῦ, μέ τὸ σῶμα καρφωμένο στὸν Σταυρό.

Μὴν ἀπαιτήσεις ἀπὸ μένα καρπούς ἀξιους τῆς μετανοίας· Διότι ἡ δύναμή μου μέσα μου χάθηκε· Δώρισέ μου καρδιά συντετριμμένη· Καὶ δός μου πτωχεία πνευματικὴ (ταπεινώση), γιὰ νὰ σοῦ τὰ προσφέρω ὡς θυσία δεκτὴ, Σωτήρα.

Ἐσὺ πού εἶσαι Κριτὴς μου καὶ μέ γνωρίζεις, καὶ πρόκειται πάλι νὰ ἔλθεις μαζί μέ τούς Ἀγγέλους, γιὰ νὰ κρίνεις ὅλο τὸν κόσμον, βλέποντάς με μέ τὸ σπλαχνικό σου μάτι λυπήσου με, καὶ σπλαχνίσου, Ἰησοῦ, ἐμένα, πού ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ ὅλη τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Μέ τὴν παράξενη ζωὴ σου ἐξέπληξες ὅλα τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν ἐξησες ὡς αὐλὴ, καὶ ξεπέρασες τὴν φύση· Γιὰ ὅλα αὐτά, ὡς αὐλὴ, περπατώντας μέ τὰ πόδια, Μαρία, διαπέρασες τὸν Ἰορδάνη.

Κάνε εὐνοϊκό τὸν Κτίστη, γιὰ μᾶς πού σέ ἐγκωμιάζουμε, Ὅσια Μαρία, νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ ταλαιπωρίες καὶ θλίψεις, πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς γύρω ἐχθρούς, οἱ ὅποιοι μᾶς

πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, ἵνα ρυσθῶμεν πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς καὶ πταισμάτων ἀνεικάστων οἱ τιμῶντες σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς Φῶς καὶ Φῶτα καὶ Ζωὴν, καὶ Ζωάς, ζωοποιοῦσαν καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάνα γνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Τρισάγιον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.

(Σελίς 212-217).

Ἀπόλυσις. (Σελίς 16-17).

Ἐκ τῶν ἐκδόσεων «ΦΩΣ».

Ὁ δεῖξας ἐράσιμον τὸ Νύμφης Κάλλος ἄριστον, Ρουβὴν, Ἀνδρέας, ζήτω ψάλτης κράτιστος, Χριστὸν ἰλασκόμενος, καὶ μὴ ἀποθανέτω, ἀλλ' ὥσπερ σὸ

ἐπιτίθενται ἀπὸ γύρω Ὡστε ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, νά μεγαλύνουμε ἀκατάπαυστα τὸν Κύριο πού σέ δόξασε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ τρισμακάριστε Πατέρα, Ποιμένα τῆς Κρήτης, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς γιά μᾶς πού σέ ὑμνοῦμε, γιά νά ἀπαλαγοῦμε ἀπὸ κάθε ὀργή καὶ θλίψη καὶ φθορά, καὶ νά λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ σφάλματα, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὴ μνήμη σου πάντοτε.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα ἄς δοξάσουμε, τὸν Υἱὸν ἄς ὑπερυψώσουμε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ πίστη ἄς τό προακυνήσουμε, Τριάδα ἀχώριστη, Μονάδα στήν οὐσία, ὡς ἓνα φῶς (Μονάδα) καὶ τρία φῶτα (Τριάδα) καὶ μία ζωή, καὶ τρεῖς ζωές, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ καὶ φωτίζει τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φύλαττε τὴν Πόλη σου, Θεογεννήτρια πάναγνη· Διότι Μέ τὴ δική σου βοήθεια βασιλεύοντας μέ πίστη σ' ἐσένα παίρνει δύναμη, μέ τὴ βοήθειά σου νικώντας τρέπει σέ φυγή κάθε πειρασμό, καὶ λαφυραγωγεῖ τοὺς ἐχθρούς, καὶ κυβερνᾷ τοὺς ὑπηκόους.

Τρισάγιο.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.

(Σελίδα 212-217).

Ἀπόλυση. (Σελίδα 16-17).

(Ἐκδόσεις ΦΩΣ).

Τριάς ὁμοούσιε, Μονάς τρισυπόστατος, σέ ἀνυμνοῦμεν, Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες, τὸν ἓνα φύσει ἀληθῶς Θεὸν ζῶν τε καὶ ζῶας,

μα Θεοῦ, πολλούς ἀδελφούς, Χριστῷ προσάγοι, ἐπὶ
τράχηλον Ἐχθροῦ πατῶν.

βασιλείαν ἀτελεύτητον.